

ĐỊA VỊ LÀM CON ²

Tôi...hơi trễ một chút. Tôi đã có một người nguy kịch, rất nguy kịch, và tôi chỉ phải đi vào lúc đó, bởi vì tình trạng họ rất, rất tệ. Và đã lái xe suốt đường từ Michigan, cảnh sát trưởng đã gọi, và vân vân, rằng họ rất, rất tệ. Bây giờ, nhưng sẽ ổn thôi; mọi thứ—mọi thứ đều trong tầm kiểm soát, vì vậy điều đó tốt. Khi Chúa đến, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát lúc đó, phải không? Ồ, Ngài—Ngài thật tốt lành; để suy nghĩ về sự nhân từ của Ngài và lòng thương xót của Ngài, về những gì Ngài muốn dành cho chúng ta, và những lời ngợi khen của Ngài thật quý giá biết bao.

Ồ, chúng ta đã cố gắng bắt đầu, nói rằng chúng ta sẽ lấy ba chương đầu của Sách Ê-phê-sô. Và tôi nghĩ rằng chúng ta đã có ba từ đầu tiên, hoặc ba *điều gì đó* đầu tiên ở đó. Chúng ta không đi được xa lắm, nhưng có lẽ tối nay chúng ta có thể phiêu lưu xa hơn một chút. Bây giờ, tôi muốn nói rằng tôi không phải là một nhà nghiên cứu Kinh Thánh, còn lâu mới, và còn lâu mới trở thành một nhà thần học, nhưng tôi—tôi yêu mến Chúa, và tôi thích hầu việc Ngài và...[Một anh em nói với Anh Branham—Bt.]

Một người nào đó, đúng là một tình trạng khẩn cấp, đã nói, ngay trước khi chúng ta tiếp tục bây giờ, một bé gái trong bệnh viện ở Louisville, và tất cả các bác sĩ chuyên khoa giỏi nhất đã bó tay với nó, nó đang hấp hối giờ này, và xin cầu nguyện cho đứa trẻ này. Là những Cơ-đốc nhân, nhiệm vụ của chúng ta bây giờ là, cúi đầu, cho sự cầu nguyện.

Lạy Chúa nhân từ của chúng con, đó không chỉ là bốn phận của chúng con, mà đó là đặc ân của chúng con, và đó là sự mong muốn của—của chúng con để chúng con cúi đầu tối nay như một hội thánh, một nhóm người được gọi ra, những người đang tin tối nay ở đây, để được dạy Lời Ngài, sắp đặt chúng con vào đúng chức vụ trong Thân thể, là nơi chúng con thuộc về, và nơi mà chúng con có thể làm việc thích hợp với nhau như những chi thể của Thân thể Đấng Christ.

² Và giờ này chúng con được kêu gọi để đi đến ngay với Đức Chúa Trời. Và mỗi người cha chúng con nghĩ rằng, điều gì sẽ xảy ra nếu đó là con gái bé nhỏ của chúng con, lòng chúng con sẽ nóng nảy và đau đớn trong chúng con biết bao, và chúng con sẽ gọi đến những hội thánh ngay tức khắc để xin cầu nguyện. Và tấm lòng của người cha nào đó đang thiêu đốt, đau đớn. Chúa ôi, cầu xin Thân vị lớn đó của Đức Thánh Linh đến ngay lúc này với lòng của người cha ấy. Cất đi mọi bóng dáng của nghi ngờ, và mọi nỗi đau, và để người đó biết rằng Ngài là Đức Chúa Trời và không có bệnh tật nào có thể đứng được trong sự Hiện diện của Ngài khi sự ủy thác Thiêng liêng của Ngài được thực hiện bởi hội thánh Ngài và dân sự Ngài.

³ Và như suốt tuần này, chúng con đã cầu nguyện, từ Chúa nhật tuần trước con đã nghĩ về những cách này hay những cách thức cầu nguyện này mang lại. Chúng con không có vũ khí rất mạnh theo cách nhìn thế gian, song chiếc trành nhỏ bé này làm chết người khi nó được nắm giữ bằng những ngón tay của đức tin. Ôi Chúa, xin cho lời cầu nguyện của chúng con lay động ngôi nhà, mà cái chết kia đang treo lơ lửng trên đứa trẻ đó, và xin cho nó bị tan biến đi; sự tối tăm, ảm đạm, đi khỏi đứa bé sơ sinh đó, đứa bé hay đứa trẻ, bé gái đó. Và cầu xin Ánh Sáng lớn của sự Hiện diện Đức Chúa Trời chiếu sáng trên nó. Xin cho nó từ bệnh viện đó trở về, là một đứa trẻ khỏe mạnh.

⁴ Đức Chúa Trời ôi, chúng con chỉ biết vượt qua sông với những người yêu thương chờ đợi, và điều đó thật vinh hiển. Nhưng chúng con yêu những đứa bé của chúng con. Và chúng con cầu xin, Chúa ôi, vì sự vinh hiển Ngài, mà Ngài sẽ cứu sự sống của đứa bé đó. Chúng con, như hội thánh Ngài, quở trách sự chết đó, và nói, “Hãy đứng im ở đó. Người không thể lấy đứa trẻ đó đi, bởi vì chúng ta đòi mạng sống của nó cho Vương quốc của Đức Chúa Trời.” Xin nhậm những lời này, Chúa ôi, đi ngay đến mục tiêu khi chúng con nhắm vào chúng, như Danh Chúa Jêsus Christ, Đấng Cứu Rỗi của chúng con. A-men.

⁵ Chúng ta có tin không? Tôi không biết tôi có thể làm gì nếu tôi không phải là một tín đồ Đấng Christ. Tôi thực sự không muốn

ở lại lâu hơn nữa. Không có gì để vì đó mà sống, chỉ để có được những người khác được cứu, là điều tốt nhất mà tôi biết.

⁶ Bây giờ, tối nay chúng tôi muốn chỉ bắt đầu một chút bối cảnh của bài học trước của chúng ta. Và tôi sẽ cố gắng đọc, bởi vì, nguyên một chương, nếu có thể tối nay. Cho nên sáng Chúa nhật có lẽ tôi sẽ phải gắng hết sức vào cả hai buổi sáng và tối Chúa nhật, nếu điều đó tốt, để cố gắng đi vào sự sắp đặt này về điều mà tôi muốn hội thánh thấy.Ồ, thật vinh hiển để thấy địa vị của anh em! Và không ai có thể làm bất cứ điều gì trừ phi anh em biết một cách đúng đắn điều mình đang làm.

⁷ Điều gì sẽ xảy ra nếu anh em sẽ bị...có một cuộc giải phẫu, và có một bác sĩ trẻ vừa mới ra trường mà người đó hẳn...chưa bao giờ giải phẫu trước đó. Tuy nhiên, anh ta trẻ và đẹp trai, và tóc chải láng mượt, và anh ta mặc đồ bảnh bao, nói ba hoa, cùng mọi thứ. Và anh ta nói, “Tôi có những con dao bén và tôi đã tiết trùng mọi dụng cụ và các thứ.” Nhưng anh em có cảm giác kỳ quặc một chút về điều đó. Tôi thì có một vị bác sĩ lớn tuổi mà đã hoàn thành sự giải phẫu nhiều lần trước đó, trước khi tôi cần được mổ. Tôi—tôi muốn biết người nào đó không chỉ từ trường lớp ra, tôi cần người nào đó có một ít kinh nghiệm.

⁸ Và Đáng có kinh nghiệm tốt nhất mà tôi biết, để kêu cầu tối nay, là Đức Thánh Linh. Ngài là Danh Y đại tài và Giáo sư lớn của Đức Chúa Trời.

⁹ Và như bối cảnh của Sứ điệp của tôi tối nay, vẫn từ bài giảng ngày Chúa nhật, đó là, họ đã từ chối Sa-mu-ên với Lời của Chúa, và chấp nhận Sau-lơ, con trai của Kịch, và chối bỏ Sa-mu-ên, người mà đại diện Đức Thánh Linh, bởi vì người chỉ nói như Thánh Linh hướng dẫn người nói. Và khi người kêu gọi họ chú ý đến điều đó, người nói, “Hãy nhớ, ta không hề như Danh Chúa nói điều gì với các người mà Chúa không làm cho nó ứng nghiệm. Ta cũng không bao giờ cư xử không phải trước các người. Và không ai có thể buộc tội ta.”

Giống như Chúa Jêsus đã phán, “Ai trong các người có thể kết tội được Ta?” Hiểu không?

¹⁰ Và người lại nói, rằng, “Ta không đến với các ngươi và xin tiền các ngươi và điều gì tương tự. Ta không lấy vật chi từ các ngươi. Nhưng mọi điều mà ta đã nói ra là vì ích lợi cho các ngươi, mà ta đã nói với các ngươi từ miệng Chúa.”

¹¹ Và tất cả mọi người đều làm chứng, “Đều đó là đúng. Mọi điều đó là đúng, nhưng chúng tôi vẫn muốn có vua. Chúng tôi muốn được giống như phần còn lại của thế gian.”

¹² Và, tối nay, lời Kinh Thánh của chúng ta được phân ra...Sách Ê-phê-sô, là Sách Giô-suê của Tân Ước. Nó được phân chia và sắp đặt vị trí cho “những người chiến thắng.” Vậy thì, đó chỉ là một bối cảnh trong vài phút, để đến một chỗ trước khi chúng ta bắt đầu đọc, bắt đầu với câu thứ 3. Vậy thì, chúng ta thấy tối Chúa nhật vừa rồi mà...Đức Chúa Trời trong Cựu Ước đã hứa với dân Y-sơ-ra-ên về một xứ yên nghỉ, bởi vì họ đã trở nên những người hành hương và những người đi lang thang. Và họ đã ở trong xứ mà không phải của họ, và Đức Chúa Trời đã hứa qua Áp-ra-ham rằng ông kiều ngụ...dòng dõi của ông sẽ kiều ngụ bốn trăm năm trong một dân lạ, và bị ngược đãi, nhưng bởi cánh tay mạnh sức Ngài sẽ mang họ ra khỏi để vào một xứ tốt đẹp đơm sữa và mật.

¹³ Và, giờ đây, khi thời gian của lời hứa đến gần, Đức Chúa Trời đã dấy lên một người để mang họ vào xứ ấy. Bao nhiêu người trong lớp học tối nay biết ai là người đó...biết người đó là ai? Môi-se. Hãy để ý, một hình bóng rất, rất đúng về Đấng đã được ban cho chúng ta để mang chúng ta đến Đất hứa, Đấng Christ. Bây giờ chúng ta có một lời hứa, bởi vì lời hứa của chúng ta là nơi Yên nghỉ thuộc linh, nơi mà, nơi yên nghỉ của họ là nơi yên nghỉ thuộc thể. Và vì thế họ đang đi đến vùng đất mà họ có thể nói, “Đây là xứ của chúng ta, chúng ta không còn là những kẻ lang thang nữa chúng ta định cư, đây là xứ của chúng ta, và chúng ta có sự nghỉ ngơi ở đây. Chúng ta sẽ trồng bắp, những vườn nho của chúng ta, và chúng ta sẽ ăn trái nho của mình. Và rồi khi chúng ta qua đời, chúng ta sẽ để nó lại cho con cái mình.”

¹⁴ Ồ, bằng cách nào chúng ta có thể đi vào xứ đó, theo luật thừa kế, giống như Na-ô-mi và Ru-tơ, Bô-ô, mang về lại tất cả điều đó, làm cách nào một anh em trong dân Y-sơ-ra-ên, làm sao người đó phải...bất cứ điều gì người ấy đã mất phải được chuộc lại bởi

một người bà con gần nhất. Ô, đẹp làm sao! Sẽ mất nhiều tuần và nhiều và nhiều tuần và nhiều tuần, chúng ta sẽ không hề bỏ qua chương này, để đi đến với điều đó. Chúng ta có thể buộc trói toàn bộ Kinh Thánh vào ngay ở đây, vào ngay trong một chương này.

¹⁵ Và, ò, tôi thật ưa thích nghiên cứu Nó. Chúng ta trước đây đã trích dẫn Nó, và ghi chú trong một năm rưỡi, và không bao giờ rời khỏi Sách. Cứ ở lại ngay với Nó.

¹⁶ Bây giờ, tuy nhiên, đó là một việc lớn như vậy rằng quyền kế nghiệp, cách nó đã có đó là phần kế nghiệp trong xứ mà không một người nào khác ngoài người bà con gần có thể chuộc quyền kế nghiệp đó. Vậy thì, xin cho tôi chỉ tạt qua một thông báo nhỏ ở đây mà tôi đụng đến tối hôm nọ, với các bà là những người mẹ. Bao nhiêu người đã cầu nguyện cho những người thân yêu của mình, đi lạc lối? Tốt lắm. Lại anh em, đây, “Phần cơ nghiệp của anh em.” Hiểu không?

¹⁷ Phao-lô đã nói trong Rô-ma, nói, “Hãy tin Đức Chúa Jê-sus Christ, thì người và cả nhà người sẽ được cứu.” Nếu anh em có đức tin đủ để chính mình được cứu, có đủ đức tin, cho dù đưa con trai, hay con gái đó ương ngạnh thế nào đi nữa, chúng sẽ được cứu dù thế nào đi nữa. Đức Chúa Trời, cách nào đó! Nếu Ngài phải đặt chúng trên lưng họ, đang nằm trong bệnh viện, sắp chết, họ sẽ được cứu. Đức Chúa Trời đã hứa điều đó. Quyền kế nghiệp! Ô! “Và chúng sẽ được ở đó,” Ê-sai đã nói, “và hết thầy con cái với họ. Họ sẽ không bị đau đớn cũng không bị hủy diệt trên mọi núi thánh của Ta, Chúa đã phán vậy.”

¹⁸ Ô, tôi đã có một đốm nhỏ hi vọng tôi có thể đưa ra tối nay, cho anh em. Thật sự mãnh liệt trong lòng tôi, về sự trở lại với điều đó.

¹⁹ Nhưng bây giờ, hãy đi tiếp. Thế thì anh em có để ý Môi-se, người đã thực hiện phép lạ vĩ đại đó mà đã mang dân Y-sơ-ra-ên xuống để đi qua xứ, và mang họ vào miền đất hứa, nhưng đã không ban cho họ quyền thừa kế không? Ông đã không cho họ quyền kế nghiệp; ông đã hướng dẫn họ đi đến miền đất, nhưng Giô-suê đã phân chia xứ cho dân sự. Đúng thế không? Và Đấng Christ đã mang Hội thánh đến nơi mà ở đó quyền sở hữu được thực hiện cho họ, được ban cho họ, chỉ vượt qua sông Giô-đanh,

nhưng Đức Thánh Linh là Đấng Mà sắp đặt trật tự hội thánh. Giô-suê của ngày nay sắp đặt hội thánh vào trật tự của nó, đang ban cho mỗi người, những ân tứ, địa vị, chức vụ. Và Ngài là Tiếng của Đức Chúa Trời đang phán qua con người bên trong mà Đấng Christ đã cứu chuộc, Đức Thánh Linh. Bây giờ anh em hiểu rõ về điều đó không? Vậy thì chúng ta sẽ đi qua để vào Sách Ê-phê-sô. Bây giờ, cũng cách ấy, Ngài đang sắp đặt vị trí Hội thánh ở đúng chức vụ của họ. Bây giờ, Giô-suê đưa họ vào trong xứ tự nhiên. Bây giờ Đức Thánh Linh đang đặt để Hội thánh, vào vị trí, trong xứ, mà họ, trong vị trí mà họ thuộc về, phần cơ nghiệp của họ.

²⁰ Vậy thì, việc trước tiên ông khởi đầu ở đây, ông đã ghi lại thư tín của mình, “Phao-lô,...” Mà, chúng ta sẽ khám phá sau một lát khi tất cả sự mầu nhiệm này được tỏ ra với ông, không phải ở trong thần học viện, không phải bởi bất cứ một nhà thần học nào, nhưng đó là sự mặc khải Thiên thượng của Đức Thánh Linh mà Đức Chúa Trời đã ban cho Phao-lô. Biết rằng sự mầu nhiệm của Đức Chúa Trời, ông nói, mà đã được giấu kín từ khi sáng thế, đã được tỏ ra cho ông bởi Đức Thánh Linh. Và Đức Thánh Linh ở giữa dân sự đang sắp đặt cho có trật tự với nhau, đang sắp đặt hội thánh vào đúng địa vị.

²¹ Thế thì, việc trước tiên Phao-lô tiến hành nói với dân sự ở đây, là để có được hết thảy...Hãy nhớ, điều này là đối với hội thánh, không phải với người ngoài. Nó là một sự mầu nhiệm trong những điều bí ẩn với ông, không bao giờ có thể hiểu được, vượt quá sự hiểu biết của ông, ông chẳng biết gì hơn về điều đó nữa. Nhưng, đối với Hội thánh, nó là mật ong trong đá, nó là sự vui mừng không tả xiết, nó là sự bảo đảm phước hạnh, nó là cái neo của linh hồn, nó là hi vọng và dây neo của chúng ta, nó là Vầng Đá Muôn Đời, ờ, đó là mọi sự tốt đẹp. Vì trời và đất sẽ qua đi, nhưng Lời của Đức Chúa Trời sẽ không bao giờ qua đi.

²² Nhưng con người ở bên ngoài xứ Ca-na-an không biết gì về điều đó, người đó vẫn đang lang thang. Không nói rằng anh ta không phải là người tốt, tôi không nói thế. Tôi không nói ngay cả những người trong xứ Ê-díp-tô không phải là người tốt, nhưng người đó...cho đến khi người ấy vượt qua để đi vào quyền sở hữu này.

²³ Và quyền sở hữu, đó, lời hứa mà đã được ban cho Hội thánh không phải là miền đất tự nhiên, nhưng miền đất thuộc linh, vì chúng ta là chức thầy tế lễ nhà vua, là dân thánh. Thế thì trong chức thầy tế lễ nhà vua này, dân thánh này, dân đặc biệt, được gọi riêng ra, được lựa chọn, để qua một bên, thì hết thầy tế gian ở bên ngoài đã chết. Và chúng ta được Thánh Linh dẫn dắt. Những con trai và con gái của Đức Chúa Trời được dẫn dắt bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời; không phải bởi con người, nhưng bởi Thánh Linh.

²⁴ Tất cả ở trong tình yêu thương, toàn bộ điều này giờ đây được bó lại. Điều này đã được cố gắng dạy dỗ nhiều lần, và không nghi ngờ những gì các nhà thần học lớn đã đánh vào điều đó sâu sắc nhiều hơn tôi có thể làm. Nhưng điều mà tôi muốn cố gắng đưa ra với anh em là đây: rằng một người mà ở trong Đấng Christ, có Đức Thánh Linh, có thể chịu đựng được với một người khi người đó sai trật; nhịn nhục, mềm mại, kiên nhẫn; người đó êm dịu, khiêm nhường, trung tín, đầy dẫy Thánh Linh; không bao giờ tiêu cực; luôn luôn tích cực; người ấy là một con người khác thường.

²⁵ Không chỉ là một con người mà, “Chúng ta đã từng có điều đó. Nếu chúng ta la lớn, chúng ta đã có điều đó, những người Giám Lý chúng ta.Ồ, khi chúng ta la lớn, chúng ta đã ở trong Xứ đó rồi.” Điều đó tốt, điều đó được lắm, tôi cũng tin điều đó.

²⁶ Thế thì những người Ngũ Tuần đi cùng với việc nói tiếng lạ, họ, “Đã có điều đó; mọi người đã nói tiếng lạ đã có điều đó.” Tôi cũng, tin thế. Nhưng chúng ta vẫn thấy rằng nhiều người chưa có Điều đó, anh em thấy. Hiểu không? Vậy thì họ là...

²⁷ Chúng ta bây giờ đang đi đến với sự màu nhiệm lớn kín giấu này mà đã được giấu kín từ khi tạo dựng thế gian và bây giờ đang được tỏ ra trong những ngày cuối cùng với con cái của Đức Chúa Trời. Anh em tin điều đó là đúng, rằng các con trai của Đức Chúa Trời được tỏ ra không? Trước khi chúng ta đi bất cứ đâu, chúng ta hãy lật ra Rô-ma chương 8 chỉ một lát, để tôi đọc cho anh em đôi điều. Xem thử đây là điều đang đến gần với những gì tôi đang nói ở đây không. Bây giờ chúng ta sẽ lấy Rô-ma chương 8, câu 19 của chương—của chương thứ 8 của Rô-ma:

Vì ước ao nóng nảy...sự muôn vật đã trông đợi sự tỏ ra của con cái của Đức Chúa Trời.

28 Với sự ước ao nóng nảy, toàn thể tạo vật đang trông đợi sự tỏ ra. Đấy, sự tỏ ra! Sự tỏ ra là gì? Được làm cho biết!

29 Cả thế gian. Những tín đồ Hồi giáo bên xa kia, họ đang trông đợi điều đó. Khắp mọi nơi, mọi chỗ, người ta đang kiếm tìm điều đó. “Những người này ở đâu?” Chúng ta đã có...Chúng ta đã có một ngọn gió quyền năng thổi ào ào đến, chúng ta đã có sấm sét và chớp nhoáng, chúng ta đã có dầu và huyết, chúng ta đã có tất cả loại của các thứ, nhưng chúng ta đã không có khả năng để nghe Tiếng nhỏ nhẹ êm dịu mà đã thu hút nhà tiên tri mà đã lấy áo tơ bao phủ mặt mình và bước ra, nói, “Có tôi đây, lạ Chúa.” Hiếu không?

30 Bây giờ toàn thể tạo vật đang than thở và trông đợi sự tỏ ra của con cái Đức Chúa Trời. Vậy thì, Phao-lô sẽ đặt để Hội thánh một cách chính xác nơi Nó thuộc về đầu tiên. Bây giờ chỉ trở lại bối cảnh, chúng ta hãy đọc lần nữa:

Phao-lô, sứ đồ của Đức Chúa Jêsus Christ theo ý muốn Đức Chúa Trời, gửi cho các thánh đồ (đó là “những người thánh”) ở thành Ê-phê-sô, và...những người trung tín trong Chúa Cứu Thế Jêsus:

31 Bây giờ, để lớp học sẽ không quên điều đó, làm thế nào chúng ta được ở trong Đấng Christ? Có phải chúng ta gia nhập hội thánh để được ở trong Đấng Christ không? Chúng ta tuyên bố tin nhận để ở trong Đấng Christ không? Chúng ta được chìm mình trong nước để được ở trong Đấng Christ không? Bằng cách nào chúng ta ở trong Đấng Christ? Cô-rinh-tô Nhất, chương 12, “Vì bởi một Thánh Linh,” một, viết hoa T-h-á-n-h-L-i-n-h, là Đức Thánh Linh, “chúng ta thấy đều chịu phép báp-têm để vào Đất hứa.”

32 Trong Đất hứa này, mọi vật thuộc về chúng ta, ở trong miền Đất hứa. Thấy điều đó không, Anh Collins? Đấy, mọi thứ trong miền Đất hứa! Khi dân Y-sơ-ra-ên vượt qua sông Giô-đanh này, vào miền đất hứa, đã đánh bại mọi thứ!

33 Bây giờ nên nhớ, trong miền Đất hứa này, điều đó không có nghĩa là bạn được miễn trừ sự đau ốm, điều đó không có nghĩa

là bạn được miễn trừ những khó khăn. Nhưng nó có nghĩa thế này (Ồ! Hãy để điều này lắng đọng.), nó nói điều này, rằng nó là của bạn! Chỉ đứng dậy và nhận lấy! Hiểu không? Khi...

³⁴ Và, nên nhớ, cách duy nhất mà dân Y-sơ-ra-ên đã từng mất một người, là khi tội lỗi đã vào trong trại quân. Đó là cách duy nhất chúng ta có thể đánh mất một—một chiến thắng, là vì tội lỗi đi vào trong trại, điều gì đó sai trật ở đâu đó. Khi A-can ăn cắp nén vàng đó và cái áo choàng của người Ba-by-lôn đó, tội lỗi đã vào trong trại quân, và trận chiến thất bại.

³⁵ Anh em trao cho tôi hội thánh này—này tối nay, nhóm người này, một cách hoàn hảo, hoàn hảo trong lời hứa của Đức Chúa Trời, có Đức Thánh Linh, bước đi trong Thánh Linh, tôi thách thức bất cứ bệnh tật nào hay bất cứ sự đau khổ nào, hay bất kỳ điều gì có, mọi Joe Lewis có trong đất nước, với tất cả sự bội đạo của mình, và hết thảy những người không tin có ở đó, để mang bất kỳ bệnh tật hay khốn khổ nào vào trong cửa này, và họ sẽ bước ra khỏi đây hoàn toàn khỏe mạnh. Vâng, thưa quý vị. Đức Chúa Trời đã ban cho lời hứa, chỉ tội lỗi của sự vô tín có thể làm nó mất đi. Bây giờ chúng ta sẽ đi tiếp đến tội lỗi tầm thường này là gì, sau một lát. Nào:

...mà ở trong Chúa Cứu Thế Jêsus:

Nguyên xin ân điển ở cùng anh em, và sự bình an, từ Đức Chúa Trời Cha chúng ta, và...Đức Chúa Jêsus Christ.

Ngợi khen Đức Chúa Trời và Cha Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta, Ngài đã ban phước cho chúng ta với đủ mọi thứ phước thiêng liêng ở các nơi trên trời trong Đấng Christ, trong—trong Đấng Christ:

³⁶ Khi chúng ta ở trong Đấng Christ, chúng ta có phước hạnh thiêng liêng. Ở ngoài Đấng Christ, chúng ta có những cảm giác. Trong Đấng Christ chúng ta có những ơn phước xác thực. Không phải những niềm tin giả tạo, không phải những sự giả vờ, không bịa đặt. Nhưng chừng nào bạn đang cố gắng nói rằng mình ở miền Đất hứa, mà không phải, thì tội lỗi của bạn sẽ tìm kiếm bạn. Và, điều trước tiên bạn biết đấy, bạn sẽ tự tìm thấy bạn chỉ là thứ giả tạo và—và hết thảy, như chúng ta có thể gọi điều đó trong

thế gian, đã tự bôi nhọ mình. Bạn sẽ thấy rằng bạn đã không có điều mình đang nói đến. Nhưng khi bạn ở trong Chúa Cứu Thế Jêsus, Ngài đã hứa ban cho bạn sự bình an trên Trời, những ơn phước trên Trời, Thánh Linh trên Trời, mọi thứ đều là của bạn. Bạn ở trong Đất hứa và trong sự sở hữu đầy đủ của mọi sự. Amen. Thật đẹp biết bao! Ồ, chúng ta hãy học hỏi:

Theo như Ngài đã chọn chúng ta...

37 Bây giờ, đây là nơi hội thánh vấp ngã rất tồi tệ.

Theo như Ngài đã chọn chúng ta trong Ngài...(Trong Ai?) Đấng Christ.

38 Chúng ta thấy bây giờ, trở lại trong—trong Sáng Thế Ký và trong Khải Huyền, Khải Huyền 17:8, rằng Ngài đã chọn chúng ta trong Đấng Christ trước khi sáng thế. Vậy thì, chữ...Để tôi đọc câu kế tiếp:

...sáng thế, đãng làm cho chúng ta nên thánh không chỗ trách được trước mặt Ngài...

Đã định trước cho chúng ta...

39 Bây giờ tôi muốn dừng ở trên chữ “đã định trước đó.” Vậy thì, *đã định trước* không phải nói, “Ta sẽ chọn Anh Neville, và Ta—Ta—Ta—Ta—Ta sẽ không chọn Anh Beeler.” Không phải thế. Đó là sự biết trước của Đức Chúa Trời mà đã biết người nào sẽ đứng và người nào đã không đứng. Vì vậy, bởi sự biết trước, Đức Chúa Trời biết những gì Ngài sẽ làm, Ngài đã định trước bởi sự biết trước của Ngài để làm mọi việc thực hiện với nhau vì lợi ích cho họ là những người yêu mến Đức Chúa Trời, mà Ngài có thể, trong thời đại sẽ đến, kêu gọi mọi sự hướng tới nhau trong một Đấng, là Chúa Cứu Thế Jêsus.

40 Cho phép tôi đưa ra cho các bạn một minh họa nhỏ ở đây. Nó có ích. Chúng ta đi trở lại, tôi tin tôi đã nói về điều đó một chút tối hôm nọ, hay đã đụng đến nó, trong Sáng thế ký, chương 1, 1:26, khi Đức Chúa Trời đã gọi Danh Ngài, “Chúa Đức Chúa Trời,” nó ở trong chữ El, Elah, Êlôhim, mà có nghĩa là “Đấng tự hữu.” Không có gì khác tồn tại ngoài Ngài. Không có không khí, không có ánh sáng, không có các ngôi sao, không có thế gian,

không có cái gì khác. Chính là Đức Chúa Trời, và một mình Đức Chúa Trời, El, Elah, Êlôhim. Vậy thì, Ngài đã làm điều đó.

⁴¹ Bên trong của điều đó là những thuộc tính mà có nghĩa rằng Ngài là một...Bên trong của El, Elah, Elah, Êlôhim vĩ đại này là một thuộc tính hay một...Anh em biết *thuộc tính* là gì, hay cho phép tôi nói nó giống như thế này, là một “bản chất.” Điều đó là để cho người trẻ tuổi sẽ hiểu nó, và tôi là một trong những người trẻ tuổi mà phải hiểu điều đó cách ấy. Bên trong của Ngài là bản tánh là một người cha, nhưng Ngài tự hữu, không có điều gì để cho Ngài là một người Cha. Và, bây giờ, đi vào bên trong của điều đó là cái gì khác, mà Ngài là Đức Chúa Trời; và một thần là đối tượng của sự thờ phượng; nhưng Ngài tự tại, El, Elah, Êlôhim, vì thế không có gì để thờ phượng Ngài. Bên trong của điều đó, Ngài là Đấng Cứu Rỗi, và không có gì hư mất để được cứu. Hiểu không? Bên trong đó, Ngài là Đấng Chữa Lành, đấy, nhưng không có gì đau ốm để được chữa lành, hay không có gì bị đau. Bây giờ anh em hiểu được bức tranh chưa? Vì vậy những thuộc tính của Ngài, bản chất của Ngài đã sản sinh những gì xảy ra ngày hôm nay.

⁴² Một số người nói, “Ồ, tại sao Đức Chúa Trời không ngăn chặn nó ngay lúc ban đầu?” “Ngài là người có lòng tàn bạo độc ác,” Joe Lewis đã nói, người mà đã lên án Joe, hay Jack Coe, đấy. Nói, “Ngài chỉ là một người độc ác. Không có chuyện Đức Chúa Trời như vậy. Nếu có chuyện như vậy, thì Ngài có thể là một...” Ô, tôi... thật sự đã gọi Ngài mọi thứ tên, đấy. Nhưng chỉ vì anh ta có thể có nhiều sự hiểu biết ở trên *đây*, nhưng anh ta đã không có được điều nào ở dưới *đây*.

⁴³ Vậy thì, điều đó, đó là chỗ của nó. Hiểu không? Lời này nói điều đó ở đây, và Ngài đã giấu nó. Và những sự mầu nhiệm này đã được giấu kín đến bây giờ, hãy nhớ, Kinh Thánh nói, “Từ khi sáng thế, đang trông đợi sự tỏ ra của con cái Đức Chúa Trời,” để lộ họ ra cho hội thánh. Ô, chao ôi! Anh em hiểu điều đó không?

⁴⁴ Tôi sẽ dừng câu chuyện lại một chút, hay là tôi sẽ đưa ra...Tôi sẽ đi đến ý tiếp của mình cho đến khi tôi đưa ra điều này. Bây giờ nên nhớ, qua tất cả thời đại của Môi-se, trở lại qua những thời đại các nhà tiên tri, trở lại qua mọi thời đại, họ đã trông đợi

cho đến những ngày sau này cho những việc này được biểu lộ ra, theo lời Kinh Thánh. Đúng thế, vì nó được tỏ ra cho con cái Đức Chúa Trời. Tại sao? Từ những người hư mất...cho đến nỗi giống như kim tự tháp, như tôi đã nói, đang xây dựng gần hơn, gần hơn, gần hơn.

⁴⁵ Như tôi thường có nhận xét này, và nói, Đức Chúa Trời đã làm ra ba quyển Kinh Thánh. Quyển đầu tiên, Ngài đã đặt Nó trên trời, cung hoàng đạo. Anh em đã từng thấy cung hoàng đạo chưa? Hình vẽ minh họa đầu tiên trong cung hoàng đạo là gì? Trinh nữ. Hình vẽ minh họa cuối cùng trong cung hoàng đạo là gì? Sư tử Leo. Ngài đã đến lần đầu tiên qua trinh nữ, Ngài đến lần thứ hai như Sư tử của chi phái Giu-đa. Hiểu không?

⁴⁶ Ngài đã làm quyển tiếp theo trong kim tự tháp, trở lại những ngày của Hê-nóc, khi người ta xây kim tự tháp. Và họ đã đo chúng. Tôi không hiểu điều đó. Nhưng đối với những cuộc chiến tranh, nơi mà người ta cúi gập người xuống và đi bằng đầu gối trong một thời gian dài, và có thể đo được khoảng cách giữa những cuộc chiến tranh. Anh em biết bây giờ họ đo ở đâu không? Dây đo qua phòng ngủ của nhà vua. Và khi kim tự tháp này tăng chiều cao...Chúng ta đã không thể xây nó được, bằng mọi thứ chúng ta có ngày nay. Chúng ta không thể xây dựng nó.

⁴⁷ Nó đã được xây thẳng lên như thế này, tới một điểm. Và tảng đá trên...Tảng đá đỉnh đã chưa hề được tìm thấy. Người ta không bao giờ đặt một cái chóp trên đỉnh của kim tự tháp. Tôi không biết anh em biết điều đó hay không, kim tự tháp lớn của Ai Cập, không bao giờ có tảng đá đỉnh ở trên đó. Tại sao? Hòn đá đỉnh đã bị chối bỏ, Đấng Christ, Đá Đỉnh, đấy, đã bị chối bỏ.

⁴⁸ Nhưng khi chúng ta phát triển từ thời đại Luther, thời đại Báp-tít, thời đại Giám Lý, thời đại Ngũ Tuần, chúng ta đang đi gần lên Hòn Đá đỉnh lúc này, đấy, đang chờ đợi và ước mong cho Đá đỉnh đó đặt xuống, sự xây dựng hoàn tất. Anh em đã đọc trong Kinh Thánh chưa, “Hòn đá bị chối bỏ”? Dĩ nhiên, chúng ta nhận thức điều đó đang nói với đền thờ của Sa-lô-môn. “Nhưng Hòn Đá bị loại ra đã trở nên Đá Góc nhà.” Và tôi chỉ đang nói điều này để tạo nên một—một—một—một bức tranh cho anh em.

49 Bây giờ, và trong Kinh Thánh, chúng ta đang sống trong những ngày cuối cùng, đỉnh của kim tự tháp, song ngư của thời đại cự giải trong cung hoàng đạo, trong lúc sự đến của sự tử Leo, trong hòn đá đỉnh, và trong những ngày của những sự tỏ ra của các con cái Đức Chúa Trời, trong Kinh Thánh, đấy. Thấy chúng ta đang ở đâu không? Chúng ta ở ngay thời cuối cùng.

50 Bao nhiêu người đã đọc báo tuần này, Khrushchev và người ta đã nói gì? Ô, họ sẵn sàng; chúng ta cũng vậy. A-men. Sẵn sàng! Điều đó tốt lắm, đấy. Ô, thật là một—thật là một—thật là một đặc ân, thật là một thời diệu kỳ! Ước gì các Cơ-đốc nhân có thể thực sự nhận biết thời đại mà chúng ta đang sống trong! Chao ôi!

51 Anh em nghĩ gì? Tác giả của Sách này, đã thấy được điều đó, và đã thấy nó sẽ được biểu lộ ở đâu trong ngày cuối cùng, đang chờ đợi và than thở cho những con cái đó của Đức Chúa Trời sống lại trong những ngày cuối cùng, với quyền năng của Đức Thánh Linh ở cuối thời đại, để tỏ ra những điều bí mật từ khi sáng thế, để mang nó ra.

52 Bây giờ chúng ta hãy trở lại trong “sự sáng lập thế gian” lần nữa, để hiểu một sự mặc khải, để thấy chúng ta đúng hay không. Tôi hi vọng tôi không tự làm cho mình phạm thượng bởi gọi Đức Chúa Trời, “Cha ơi,” nhưng tôi muốn nói nó cách đó để anh em sẽ hiểu nó. Cha ơi! Cha đã muốn có một số con cái, vậy Ngài đã làm gì? Ngài phán, “Hãy có các Thiên sứ.” Và Họ đến quanh Ngài. Ô, điều đó là tốt lành. Họ thờ phượng Ngài, thế thì Ngài là Đức Chúa Trời, những thuộc tính. Hãy nhớ, Ngài là El (E-l), Elah, Êlôhim, tự tại, không có gì ngoài Ngài. Điều trước tiên đến quanh Ngài là các Thiên sứ. Thế thì, các Thiên sứ không thể làm điều gì hơn là thờ phượng. Họ không thể bị hư mất. Vì thế, Họ không thể bị đau ốm, Họ là bản thể bất tử. Vì thế, Ngài không thể bày tỏ ra cho thấy quyền năng chữa lành của Ngài, Ngài không thể bày tỏ ra sự cứu chuộc của Ngài. Vì thế nên, trước khi, bây giờ hãy...

53 Rồi sau đó, Ngài đã phán, “Chúng ta sẽ làm điều gì đó hữu hình.” Vì vậy Ngài làm nên trái đất. Và khi Ngài tạo nên trái đất, Ngài đã dựng nên mọi tạo vật trên đất, và rồi Ngài dựng nên con người. Mọi vật lên đến bên ngoài trái đất, khởi đầu với một—một con nòng nọc hay một con sứa, chỉ một hình thức của sự

trôi nổi trên mặt nước, bắt đầu từ đó, đến...từ đó đến con ếch, là kiểu đời sống thấp nhất mà chúng ta có thể tìm thấy, người ta quả quyết, là con ếch. Hình thức cao nhất là con người. Từ ếch nó bắt đầu tiến hóa thành thằn lằn, từ thằn lằn cứ tiếp tục và tiếp tục tiến lên, và mỗi lần Đức Thánh Linh bắt đầu “Phùuu,” hà hơi, sự sống lại đến; “phùuu,” sự sống lớn hơn. Và vật đầu tiên, điều gì đó đầu tiên đạt đến hình ảnh của Đức Chúa Trời, đó là con người. Đã chưa từng có, đã không bao giờ, sẽ không bao giờ có bất cứ điều gì nữa, bất cứ điều gì được tạo dựng cao hơn con người nữa, bởi vì con người là hình ảnh của Đức Chúa Trời. Hiểu không?

⁵⁴ Rồi thì con người, khi Ngài đã tạo nên con người đầu tiên của Ngài, bấy giờ, khi Ngài đã tạo nên các bản thể Thiên thần của Ngài, Ngài đã tạo nên con người, “Ngài đã tạo nên người nam và người nữ,” tất cả ở trong cùng một người. Người đó là cả người nam và người nữ, phái nữ và phái nam. Khi Ngài đã tạo nên A-đam và đặt người vào trong xác thịt, nên nhớ trong Sáng thế ký 1, Ngài đã tạo nên người nam và người nữ, và trong Sáng thế ký 2, chưa có con người để canh tác đất đai, con người bằng xác thịt. Chưa có con người mà có thể nắm giữ bất cứ điều gì và canh tác đất đai, nhưng tuy nhiên đã có một con người theo hình ảnh của Ngài. “Và Đức Chúa Trời là một...” [Hội chúng đáp, “Thần Linh.”—Bt.]. Đúng thế. Hiểu không? Ngài tạo nên con người đầu tiên, “Ngài đã tạo nên họ người nam và người nữ.” Vậy thì, khi Ngài đã tạo nên con người đầu tiên...

⁵⁵ Bây giờ, hãy nhớ, nói chung Ngài đã có điều đó trong trí Ngài. Và tối Chúa nhật tôi đã nói qua điều đó. Một—một lời là một ý tưởng được biểu lộ ra. Đức Chúa Trời nghĩ Ngài có thể là Đức Chúa Trời như thế nào, Ngài có thể được thờ phượng như thế nào, Ngài có thể là Đấng Chữa Lành như thế nào, Ngài có thể là Đấng Cứu Rỗi như thế nào; và ngay khi Ngài đã phán Lời, nó đã hoàn tất mãi mãi. Ô, ước gì những người con nầy của Đức Chúa Trời giờ đây có thể chỉ giữ chặt Lời đó như thế! Khi Đức Chúa Trời phán một Lời, nó được hoàn tất! Nhất định thế! Ngài có thể chờ đợi...Sự sắp xếp theo niên đại nói điều đó, hay những nhà khảo cổ cùng hết thảy, họ tuyên bố rằng có thể thế giới đã có hàng triệu

và hàng triệu và hàng triệu năm. Tôi không biết, có thể nó đã có hàng ngàn tỷ và hàng ngàn tỷ năm. Tôi không biết nó đã có bao lâu. Đức Chúa Trời không tồn tại trong thời gian. Ngài không có thiếu một phút nào hơn Ngài đã có khi Ngài phán điều đó. Ngài vẫn là Đức Chúa Trời. Không có thời gian với Ngài.

⁵⁶ Tôi không bao giờ biết điều giống như thế cho đến một đêm nọ, đúng hơn là, một buổi sáng nọ. Đờ đờ, không hôm qua, không ngày mai, toàn bộ là thế bây giờ. Anh em có bao giờ để ý từ “TA LÀ” không? Không phải “Ta đã là,” hay “Ta sẽ là,” ấy là Đờ đờ, “TA LÀ,” đấy, “TA LÀ,” luôn luôn.

⁵⁷ Vậy thì, nhưng Ngài muốn đặt các sự việc đúng lúc. Ngài phải làm điều gì đó để thờ phượng, vì bản chất của Ngài sản sinh ra điều này. Thế thì Ngài đã tạo nên con người. Lúc đó, trong con người này, trông có vẻ đơn độc. Vì thế, bấy giờ, tỏ ra cho thấy trong trí vĩ đại của Ngài lúc ấy, những gì Ngài đã có trong hình ảnh về Đấng Christ và Hội thánh, Ngài đã không lấy một mẫu đất sét khác và làm một người nữ, nhưng Ngài đã lấy từ bên hông của A-đam, một cái xương sườn; và lấy từ linh của A-đam, phái nữ, và đặt nó vào trong chiếc xương này. Khi anh em thấy một người đàn ông hành động như một người éo lá yếu đuối, thì có điều gì đó sai trật. Và khi anh em thấy một phụ nữ muốn hành động như một người đàn ông, có điều gì đó sai trật. Đấy, có điều gì đó sai. Họ là hai linh hoàn toàn khác biệt, với nhau. Nhưng, nhìn chung, họ hiệp làm một, “hai người trở nên một.” Vì thế Ngài đã làm người nam và người nữ, và họ không bao giờ già, không bao giờ chết, không bao giờ có tóc bạc, không bao giờ. Họ ăn, họ uống, họ ngủ, thật giống như chúng ta, tuy nhiên họ không biết tội lỗi là gì.

⁵⁸ Bây giờ tôi sẽ đi nhanh ngay ở đây vì đã có một bài học nữa lúc nào đó, về dòng dõi con rắn. Điều mà, họ đã yêu cầu tôi nhắc lại. Nhưng hãy để tôi thấy một người nào đó đến và chỉ cho tôi thấy điều gì khác. Đó là điều tôi muốn biết, đấy.

⁵⁹ Bây giờ, nhưng rồi sau tất cả điều này, rồi khi đó tội lỗi đi vào, điều gì xảy ra?

⁶⁰ Đường lối trên cao kia, ở trên, một triệu, một trăm triệu dặm, có một khoảng không to lớn đó, và đó là tình yêu vô điều kiện

trộn vụn. Mỗi lần anh em bước một bước theo lối này, nó thu hẹp một đốt. Và anh em biết nó thật nhỏ bé dường nào cho nó đi đến trái đất. Nó là một hình bóng này qua hình bóng khác. Đó là những gì mà anh em có, đó là những gì tôi có, một hình bóng này qua những hình bóng khác của tình yêu vô điều kiện.

⁶¹ Có điều gì đó ở trong anh em, có điều gì đó trong mỗi người nữ quá tuổi hai mươi ở đây, có điều gì đó trong mỗi người đàn ông ở trong đây quá tuổi hai mươi, mà sẽ ước ao giữ nguyên như cũ. Anh em đã có chỉ năm năm, đó là từ mười lăm đến hai mươi. Sau hai mươi anh em bắt đầu chết. Nhưng, từ tuổi mười lăm, anh em chỉ là một đứa trẻ tuổi thiếu niên cho đến lúc đó. Và rồi anh em trở nên trưởng thành cho đến lúc anh em được hai mươi. Và sau hai mươi, ồ, anh em nói, “Tôi đúng là một người đàn ông tốt.” Anh em thực sự nói thế, nhưng không phải. Anh em đang chết dần và anh em đang tự đốt cháy mình, cho dù anh em làm gì đi nữa. Đức Chúa Trời đã cấu tạo nên anh em cho đến giai đoạn đó, nhưng rồi anh em sẽ chết. Bây giờ điều gì xảy ra? Bây giờ anh em sắp chết, nhưng trong đó có điều gì trong anh em mà nói rằng, “Tôi muốn được trở lại ở tuổi mười tám.”

⁶² Bây giờ tôi muốn hỏi anh em đôi điều. Điều gì xảy ra nếu anh em được sanh ra cách đây năm trăm năm, và anh em vẫn ở lại trong tình trạng tuổi mười tám cho đến ngày nay? Nếu anh em không phải là một món đồ cổ, với những suy nghĩ của mình cách đây năm trăm năm! Trước khi các cha hành hương từng đi qua đây, và chị em đã là những cô trẻ tuổi với loại ý nghĩ đó. Ồ, chị em tốt hơn là nên bỏ ngay để tiến về phía trước và trở nên già và sống năm trăm năm. Đấy, có điều gì đó sai trật.

⁶³ Chị em nói, “Thôi được, ngay bây giờ tôi cảm thấy khá tốt, Anh Branham à. Ồ, tôi—tôi—tôi mười tám tuổi, tôi mười sáu tuổi, tôi cảm thấy tốt.” Chị em yêu dấu, cho phép tôi nói với chị em điều này. Làm sao chị em biết rằng mẹ mình là người còn sống giờ phút này, nếu bà ấy không ở trong nhà thờ này? Làm sao anh chị em biết bạn trai của mình đã không nhận lấy cái chết chỉ cách đây vài phút, hay bạn gái của mình? Làm sao bạn biết sáng nay bạn sẽ không là một xác chết trong nhà của mình? Làm sao bạn biết mình sẽ ra khỏi nhà thờ tối nay, mà còn sống? Đó là điều

không chắc chắn như vậy. Không có gì chắc chắn cả. Nếu bạn ở tuổi mười lăm, hai mươi, mười chín, bảy mươi lăm, hay chín mươi, có...mọi sự đều không chắc chắn. Bạn không biết mình đang đứng ở đâu. Tuy nhiên bạn ước ao được trở lại tuổi mười lăm, mười tám. Điều gì khiến bạn làm thế?

⁶⁴ Bây giờ, nếu bạn trở lại tuổi mười tám và ở lại trong tình trạng đó, và không bao giờ đau ốm và không bao giờ...bạn có thể có người khác ở cùng mình, bởi vì bạn có thể lớn nhanh, đấy. Nhiều người sẽ tiếp tục đi vào những thời kỳ khác và bạn có thể là một thứ đồ cổ. Bạn sẽ tệ hại hơn thế nếu bạn đã già đi với họ. Nhưng có điều gì đó mà mời gọi bạn có ở đó. Đó là tình yêu vô điều kiện nhỏ bé ấy, sự che chở nhỏ bé đó khiến bạn...Điều gì đó bên trên đây.

⁶⁵ Bây giờ, một đêm nọ, hay buổi sáng nọ, lúc bảy giờ đúng, khi Đức Thánh Linh, bởi sự nhân từ của Ngài và ân điển của Ngài, đã cất lấy tôi từ thân thể này, tôi tin, tôi tin vậy. Có hay không, tôi không nói, và đã đi vào miền Đất ấy và thấy những người kia, và hết thấy họ đều trẻ. Và tôi đã thấy những người xinh đẹp nhất từng thấy trong đời. Và Ngài đã phán với tôi, “Một số người trong số họ đã chín mươi tuổi. Họ là những người mà con đã đem trở lại đạo. Đùng ngạc nhiên họ đang la lớn, ‘Anh của tôi! Anh của tôi!’”

⁶⁶ Vậy thì, đó là một thân thể thiêng liêng, mà khi chúng ta chết chúng ta không trở nên một vật tượng tượng, chúng ta trở nên một thân thể. Nếu chúng ta sẽ, mọi người, đều chết, nếu bom nguyên tử sẽ bùng nổ trên chúng ta vào phút này, trong năm phút nữa chúng ta sẽ bắt tay những người khác và ôm nhau, và la lớn lên và cứ thế, và làm vinh hiển Đức Chúa Trời! Vâng, thưa quý vị. Và Anh Chị Spencer đang ngồi đây, tôi đoán một trong những cặp già nhất ở đây, sẽ trở lại tuổi mười tám, hai mươi. Anh Neville sẽ là một chàng trai trẻ, và tôi sẽ là một cậu thiếu niên. Và tất cả chúng ta thực sự sẽ...Điều đó hoàn toàn đúng Lễ thật này. “Nếu nhà tạm này ở dưới đất đổ nát, chúng ta có một nhà đang chờ đợi rồi.”

⁶⁷ Khi đưa bé lọt khỏi lòng mẹ nó, như sự sanh ra xác thịt, thân thể nhỏ bé của nó cuộn lại và đôi chân nhảy lên, và vân vân. Xin

lỗi vì sự diễn đạt, các chị em những phụ nữ trẻ. Nhưng, khi nó làm thế, nó đã có sự sống phản xạ cơ bắp. Nhưng khi nó đến với thế gian, điều trước tiên, nó bắt lấy hơi thở, và có một thân thể thiêng liêng của xác thịt đi vào trong đứa bé đó ngay lúc ấy. Hãy để mặc nó, nó sẽ lấy cái đầu bé nhỏ của mình và rúc vào ngực người mẹ và bắt đầu bú. Nếu nó không làm thế, sữa thậm chí sẽ không bao giờ chảy ra.

68 Anh em có bao giờ để ý một con bê khi được sanh ra, nó... ngay khi nó đủ mạnh để đứng trên đôi chân của mình không? Ai bảo nó? Bước ngay đến bên mẹ nó, bắt đầu rúc vào và bắt đầu bú. Ồ, đúng thế!

69 Vì, khi thân thể thuộc về đất này được mang ra ở đây, có một thân thể thiêng liêng sẵn sàng cho nó rồi. Và ngay khi điều này... Ô, halêlugia! “Và nếu nhà tạm này ở dưới đất của chúng ta đổ nát, thì chúng ta lại có nhà đời đời đang chờ đợi tại trên kia.” Đúng ngay khi chúng ta bước ra khỏi thân thể này, chúng ta đi vào thân thể đó; một thân thể không cần uống nước lạnh, không cần phải uống nước; một thân thể không cần ăn, chúng không phải là bụi đất của thế gian. Nhưng chúng đúng như thật, và có thể cảm biết và bắt tay, và thực sự yêu thương cùng mọi sự hoàn hảo. Và thân thể đó đang chờ đợi nơi kia. Nó là một phần của điều đó. Có ba phần của chúng.

70 Anh em bắt đầu Sự sống Đời đời ngay tại bàn thờ ở đây. Đây là nơi anh em bắt đầu sự Đời đời. Ồ! Anh em bắt đầu Sự sống Đời đời ngay ở đây. Thế thì anh em được sanh lại, một con trai của Đức Chúa Trời. Và rồi khi chết, anh em bắt đầu... Khi sự chết đánh vào anh em trong thân thể này và tìm ngừng đập, và các bánh xe cuộc sống phàm trần bắt đầu đứng im, cái bóng nhỏ bé đó đã là hình bóng của hình bóng khác, trong một giây nó trở nên một cái bóng của cái bóng, rồi cái bóng tiếp theo trở nên cái bóng, rồi cái kế tiếp nó trở nên một rãnh nước nhỏ bé, rồi kế tiếp nó trở nên một cái lạch, rồi tiếp theo nó trở thành sông, và cái kế tiếp nó trở thành đại dương, và một lúc sau anh chị em đang đứng trong sự hiện diện của những người thân yêu của mình trên xa kia, mặc những áo choàng của thân thể thuộc về trời, mà anh chị em quen biết nhau, yêu mến nhau, anh chị em

đã trở lại thành người nam và nữ trẻ trung lần nữa. Hoàn toàn đúng vậy. Điều đó chờ đợi ở đó cho đến khi Chúa Jêsus đến. Và ngày nào đó thân thể vinh hiển của Ngài...Vậy thì hãy nhớ, đó là thân thể thuộc về trời, không phải thân thể vinh hiển, một thân thể thuộc về trời. Và ngày nào đó thân thể thuộc về trời sẽ rời Thiên đàng với Chúa Jêsus.

⁷¹ “Vì tôi nói điều này với anh em,” Tê-sa-lô-ni-ca Nhì, chương thứ 5, hay Tê-sa-lô-ni-ca Nhất, chương 5, một hay chương khác, “Tôi nói cùng anh em, tôi chẳng muốn anh em không biết, hồi anh em, về phần người đã ngủ, hầu cho anh em chớ buồn rầu, thậm chí như những người khác không có sự trông cậy. Vì nếu chúng ta tin Đấng Christ đã chết và sống lại ngày thứ ba, thì cũng vậy Đức Chúa Trời sẽ đem những kẻ ngủ trong Đấng Christ sẽ cùng đến với Ngài. Vì này là điều chúng tôi bởi các mạng lệnh Chúa mà rao bảo cho anh em, rằng chúng ta là kẻ sống và còn ở lại cho đến kỳ Chúa đến, thì không ngăn trở hay gây trở ngại” (từ hay nhất) “gây trở ngại những người đã ngủ rồi. Vì sẽ có tiếng kèn của Chúa sẽ vang lên, và những kẻ chết trong Đấng Christ sẽ sống lại trước hết.” Những thân thể thuộc về trời kia đi xuống và mặc vào những thân thể thuộc về đất, đầy vinh hiển. “Và chúng ta là kẻ sống mà còn ở lại sẽ được thay đổi trong chốc lát, trong nháy mắt, và sẽ cùng nhau đều được cất lên với họ, để gặp Chúa trong không trung.”

⁷² “Ta sẽ không uống trái nho hay ăn nó nữa cho đến ngày Ta sẽ ăn trái nho mới với các ngươi trong Nước của Cha Ta,” Tiệc Cưới. Vì những anti-christ đã kết thúc sự thống trị của mình trong ba năm rưỡi, cả thế gian bị hủy diệt, người Do Thái được gọi ra, Giô-sép tự tố mình ra cho các dân Ngoại, hay với người Do Thái. Nên nhớ, khi Giô-sép tự tố mình ra cho các anh em, không có một dân Ngoại nào hiện diện. Khi ông đã sai...Anh em biết câu chuyện đó. Giô-sép, hình bóng trọn vẹn của Đấng Christ, trong mọi cách. Và khi Giô-sép đã sai các anh em mình đến, và họ đã xuống, và ông đã nhìn và thấy cậu bé Bê-nê-gia-min, và ông đã thấy họ ở đó và rời ông...Họ nói, “Ồ, con người này! Chúng ta—chúng ta không nên giết em trai mình, Giô-sép.” Người Do Thái đang thấy rằng họ đã phạm lỗi; lúc ấy khi Đấng Christ, khi Ngài đã tự tố chính

Ngài ra cho họ biết. Và Giô-sép đã chịu đựng không nổi, ông gần như, đã phải khóc, vì vậy ông đã đuổi vợ và con cái mình, và những người hầu cùng mọi thứ, và đưa họ vào cung điện. Hoàn toàn đúng. Và rồi trong sự hiện diện chỉ có người Do Thái, ông nói, “Tôi là Giô-sép, em của các anh. Tôi là anh em của các anh.” Và lúc đó họ sắp mình xuống và bắt đầu run rẩy, nói, “Bây giờ chúng ta biết chúng ta sẽ lãnh điều đó, bởi vì chúng ta đã giết em trai mình. Chúng ta đã nói chúng ta đã giết em trai mình, và bây giờ người là vua vĩ đại này.”

⁷³ Người nói, “Đức Chúa Trời đã làm điều đó vì một mục đích, để cứu sự sống.” Đó đúng là lý do Đức Chúa Trời đã làm, để cứu những dân Ngoại chúng ta. Nhưng dân Ngoại đã được ở trong cung điện. Halêlugia! Là người anh em bị chối bỏ của Ngài, Giô-sép, Ngài đã lấy một Nàng Dâu; và Nàng Dâu là dân Ngoại, không phải dân Do Thái. Đúng thế.

⁷⁴ Vậy thì, anh em đang đi đến đâu lúc này? Sau khi chúng ta mặc thân thể vinh hiển này, và thời kỳ vĩ đại đó đến; khi thân thể vinh hiển này, thân thể thuộc về trời này đã được làm nên một thân thể vinh hiển. Anh em hiểu điều tôi muốn nói này lúc này không? Vậy thì tôi có thể bước qua và nói, “Anh Neville!” Cho phép tôi đưa cho anh em một minh họa nhỏ. Tôi nói, “Anh Humes, chúng ta hãy đi lên với Cha sáng nay.” Ngài là Đức Chúa Trời. Chúng ta biết Ngài lúc này, Ngài là Đấng Cứu Rỗi, Ngài là Đấng Chữa Lành.

⁷⁵ Không bao giờ có chuyện một sự sáng tạo của tội lỗi như vậy. Điều đó đã không đi đúng cách, phải không? Tội lỗi không phải là một tạo vật. Không, thưa quý vị! Tội lỗi là sự xuyên tạc. Chỉ có một Đấng Tạo Hóa duy nhất, đó là Đức Chúa Trời. Tội lỗi là sự công bình bị xuyên tạc. Tội ngoại tình là gì? Sự công chính bị bóp méo. Lời nói dối là gì? Sự thật đã bị trình bày sai. Chắc chắn vậy. Lời nguyện rửa là gì? Chính là những ơn phước của Đức Chúa Trời đảo ngược thành lời nguyện rửa với Đức Chúa Trời, thay vì một ơn phước. Tội lỗi không phải là một tạo vật. Tội lỗi là một sự xuyên tạc. Vì thế, Sa-tan không thể tạo ra tội lỗi, nó chỉ xuyên tạc những gì Đức Chúa Trời đã tạo nên. Điều đó hoàn toàn chính xác. Sự chết chỉ là một sự xuyên tạc của sự sống.

76 Bây giờ để ý điều này—để ý điều này. Lúc đó tôi sẽ bước đến gần, và tôi sẽ nói, “Anh Humes, hãy để anh và tôi, và Anh Beeler và một số người anh em khác, chúng ta sẽ đi lên trước Cha là Đức Chúa Trời. Và, nói, chúng ta hãy làm một cuộc hành trình ngắn. Các bạn trai trẻ thích những ngọn núi khi các bạn...”

“Đúng thế, chúng ta nhất định thế.”

77 “Ồ, có hai triệu dặm ngoài kia trong thế giới mới đó. Cứ đi ra, nói lan man về chúng.”

78 “Ta phải...?...mặt trời mỗi ngày, mọc lên nơi cao. Ta sẽ nghe các người. Họ còn đang nói, Ta sẽ nghe.” Ê-sai 66. Đúng thế.

79 Và anh em biết đấy, tôi đang đi qua đó, tất cả chúng ta bước qua đó chỉ trong khoảng năm trăm năm, chỉ một cuộc hành trình ngắn, một triệu, không làm gì khác biệt, đấy. Và bây giờ—bây giờ điều đó dường như điên dại, nhưng đó là sự thật. Đấy, đó là sự thật, bởi vì không có thời gian, nó là Vĩnh cửu. Và khi tôi đi ra nơi đó, tôi đi dọc xuống qua chỗ đó, và anh em biết tôi—tôi—tôi đã gặp ai ở ngoài đó không? Tôi nói, “Ồ, có Chị Georgie Bruce ở đó không!Ồ, Chị Georgie, đã lâu rồi tôi không gặp chị.” Trông thật giống như chị ấy luôn luôn thế. Hiếu không? Chị có thể mười triệu tuổi, nhưng chị cứ trẻ luôn luôn. Chị có thể đang gãi lưng cho người nào đấy, và tôi nhìn ở đó, đó là Cheetah, con sư tử.

Tôi nói, “Sáng nay khỏe không, Cheetah?”

80 “Meo,” giống như một mèo con. “Ồ, tôi đã xuống dưới đó để nói chuyện với một số chị em ở quanh những bông hoa lớn dưới đó, chúng ta đã ở dưới đó khoảng chừng năm trăm năm, đấy, đang nhìn chung quanh.” Bây giờ, điều đó nghe có vẻ điên dại, nhưng đó là sự thật. Điều đó đúng như vậy. Đó là cách Đức Chúa Trời đã dự định cho nó.

81 Ồ, phước cho lòng chị, Chị Goergie. Không sự nguy hại nào có thể đến, không chút nào. Vào buổi tối chúng ta sẽ đi lên đỉnh núi, và nói, và nói, “Hỡi Cha là Đức Chúa Trời ôi, con đã từng bị hư mất.Ồ, con đã từng ở trong đồng bùn tội lỗi, hỡi Cha là Đức Chúa Trời, và Ngài đã cứu con.”

82 Tại sao, dân sự đã cố gắng để diễn tả điều đó tới chỗ quá say mê. Thế đấy, người đó đã viết câu cuối của bài *Ồ Tình Yêu*

Thương Của Đức Chúa Trời, bài đó đã được viết trên bức tường của một nhà thương điên, người đó đã cố gắng diễn tả tình yêu thương của Đức Chúa Trời. Cách mà Ngài đã cúi xuống cứu những tội nhân như thế nào, và cách mà Ngài đã làm điều đó ra sao, tình yêu của Ngài đã xuống để cứu anh chị em và tôi. Nói về sự thờ phượng, những Thiên sứ không biết gì về điều đó! Sự thờ phượng, một Thiên sứ chỉ biết...Ngài đứng ở đó và vỗ cánh Ngài tới lui, và từ bên này sang bên kia, “Halêlugia! Halêlugia!” Nhưng, ô, chao ôi! Khi nó đến để tôi biết mình bị hư mất và bây giờ tôi được tìm thấy, tôi đã chết, mà nay tôi sống lại! Ô Đức Chúa Trời, tôi đã phạm tội, tôi đã là đồ ô uế, và tôi đã ở trên đồng rác!

⁸³ Đây là điều tốt nhất mà cuộc sống có thể ban cho anh em. Anh em đã bao giờ đi xuống đây đến nơi đổ rác Colgate chưa? Đó là nơi thối tha nhất mà tôi từng đến. Những đám khói lâu ngày thực sự khiến tôi phát ốm khi ngửi phải nó. Nằm dưới đám khói lâu ngày đó, rất dễ bị buồn nôn, chỉ cứ ói hết cả ra, sau khi xúc dầu thầu dầu. Đấy, thật đúng như bạn có thể bị đau ốm! Và những con chuột chạy trên khắp người bạn, cố ăn mòn bạn. Và đó là điều tốt nhất của cuộc sống. Rồi một người nào đó đã đến cúi xuống và nâng bạn lên. Và bạn đã già thực sự và không thể tự giúp mình. Và chỉ nhắc bạn lên và biến đổi bạn trở lại một chàng trai mười tám tuổi, đặt bạn lên trên đỉnh núi, sức khỏe tràn đầy sức sống, chao ôi, thở không khí tốt trong lành như thế, uống nước lạnh trong lành. Anh em có bao giờ muốn trở lại với đồng rác đó không? Không bao giờ, không bao giờ, không bao giờ, không bao giờ đi trở lại đồng rác đó.

⁸⁴ Vậy thì, đó là điều nó muốn nói, thưa các bạn. Đó là những gì của khái tượng đó, hay sự giải nghĩa, bất cứ cái gì, một khái tượng. Tôi sẽ nói khái tượng, bởi vì tôi e rằng điều đó sẽ làm tổn thương người nào đó để nói sự giải nghĩa, đó là những gì điều đó diễn ra. Vậy thì, đó là khi Đức Chúa Trời...những gì Đức Chúa Trời đã làm để mang các con trai và con gái đến với Ngài. Vậy thì, những người này là ai? Bằng cách nào họ từng...Những người này đã làm gì để xứng đáng với điều này? Họ đã từng làm điều đó như thế nào? Đức Chúa Trời, lúc ban đầu, trước khi một Thiên sứ được tạo nên...Bao nhiêu người biết Ngài là vô hạn?

Nếu không phải Ngài, thì Ngài không phải là Đức Chúa Trời. Vì vậy, Đức Chúa Trời, trong sự thương xót vô hạn của Ngài, Ngài đã thấy Lu-xi-phe sẽ làm điều đó, nếu Ngài đã sáng tạo điều này. Ngài có thể đặt chúng trên đại diện đạo đức tự do, cơ sở đó. Và anh em vẫn ở đó, đúng thế, cây biết điều thiện và điều ác đặt trước mỗi người trong chúng ta, anh em phải đưa ra sự lựa chọn của mình. Và Lu-xi-phe là kẻ đầu tiên lấy con đường sai trái. Và hẳn bắt đầu lôi kéo theo hẳn, tham ăn như lợn, cố gắng lấy tất cả cho chính hẳn, cố gạt qua một bên người nào khác. Và đó là chỗ nó đã khởi sự. Bây giờ, lắng nghe điều này. Đó là nơi tội lỗi đã bắt đầu. Đức Chúa Trời, trong tâm trí vô hạn của Ngài, đã thấy điều đó, và đã thấy cách duy nhất...

⁸⁵ Bây giờ, những anh em tin thuyết ba ngôi, tôi không muốn làm tổn thương anh em, nhưng làm sao trong Danh của Lời tốt lành của Đức Chúa Trời anh em có thể đặt Đức Chúa Jêsus là một thân vị tách biệt khỏi Chính Đức Chúa Trời? Nếu Chúa Jêsus có thể lấy người khác và khiến người đó đi và chết, để cứu chuộc cho người này ở đây, Ngài sẽ là một người không công bình. Chỉ có một cách mà Đức Chúa Trời có thể đã từng làm điều đó, sẽ thế chỗ của chính Ngài! Và Đức Chúa Trời đã trở nên xác thịt để Ngài có thể ném trải sự đau đớn của sự chết, lấy nọc độc và sự chết khỏi chúng ta, để chúng ta có thể được cứu chuộc bởi Chính Ngài. Đó là lý do Ngài sẽ được thờ phượng đến mức như thế. Chúa Jêsus là một người, chắc chắn Ngài đã từng. Ngài là một con người, n-g-ư-ờ-i, được sanh ra bởi trinh nữ Ma-ri. Nhưng Thần Linh mà đã ở trong Ngài là Đức Chúa Trời vô hạn, trong Ngài cư ngụ sự đầy đủ của Thần tánh Đức Chúa Trời trong thân xác. Ngài là Giê-hô-va di-rê, Ngài là Giê-hô-va ra-pha, Ngài là Giê-hô-va ma-na-se, Ngài là Đức Giê-hô-va; Cái Khiên của chúng ta, Sự Che Chở của chúng ta, Đấng Chữa Lành chúng ta; Ngài là An-pha, Ô-mê-ga, Đấng Trước Hết và Đấng Sau Cùng; Ngài là Đấng Đầu Tiên, Đấng Cuối Cùng; Ngài Đã Có, Hiện Có, và Còn Đến; Chối và Hậu tự của Đa-vít, Sao Mai, ờ, Ngài là Tất Cả trong tất cả. Trong Ngài có sự trọn vẹn của Thần tánh Đức Chúa Trời ngự trong thân xác!

⁸⁶ Và sự chết luôn luôn có nọc độc, nó làm đau nhức dân sự, “À,” ma quỷ nói, “ta bắt được người, bởi vì người lắng nghe ta. Căn

rút người, ta sẽ đặt người vào trong mồ mã. Huyết của chiên đó hoàn toàn không thể giúp người được, đó chỉ là huyết một con vật.” Nhưng Đức Chúa Trời, trong sự thông sáng của Ngài, đã biết rằng sẽ có một Chiên Con sẽ đến, bị giết từ khi sáng thế. Vâng, thưa quý vị. Và họ...Ngài đã chờ đợi lúc đó, cho kỳ mãn để đến.

⁸⁷ Nhưng ngày nọ khi Chiên Con này, Người này đến, Sa-tan thậm chí đã bị lừa. Hắn nhìn khắp người Ngài, hắn nói, “Nếu Người là Con của Đức Chúa Trời, hãy làm *điều này* đi. Nếu Người là Con của Đức Chúa Trời, hãy làm phép lạ và để cho ta thấy Người làm điều đó. Hãy để ta thấy người làm điều đó. Ừ-m, ta sẽ buộc miếng vải quanh mặt Người, vả vào mặt Người. Nếu Người là đấng tiên tri, hãy nói cho chúng ta biết ai đã đánh Người.” Hừm! “Ta không—ta không tin Người là Người đó. Nếu Người là, hãy nói thật cho ta biết Người có phải hay không.” Đấy, tất cả như thế đó. “Ồ, hãy nói cho chúng ta biết Người là ai!” Ngài đã không mở miệng Ngài. Ồ, ồ, thật Ngài đã lừa nó rồi!

⁸⁸ Ngài đã nhìn khắp các môn đồ, và phán, “Ta có thể nói với Cha Ta và Ngài có thể gửi xuống cho Ta mười hai đạo binh Thiên sứ, nếu Ta muốn.” Phi-lát đã không nghe điều đó, anh em biết đấy.

⁸⁹ “Nếu Người là! Nếu Người là. Ô, đó không phải là Người.Ồ, hãy nhìn Người đang đổ máu. Đây, một số lính các người đi ngang qua đó và nhổ vào mặt Người.” Nhổ nước bọt, nhạo báng Ngài, rút râu trên mặt Ngài. “Ô, Người không phải! Không, đó không phải là Người! Ta sẽ neo chặt vòi của ta vào Người, chàng trai à. Ta sẽ đặt Người lên đó. Ta đã nắm được Người lúc này!”

⁹⁰ Khi Ngài kêu tiếng cuối cùng, “Ê-li! Ê-li! Đức Chúa Trời Tôi ôi! Đức Chúa Trời Tôi ôi!” Đó là một con người. “Sao Ngài là bỏ Con?”

⁹¹ Trong vườn Ghết-sê-ma-nê, sự xúc dầu lìa khỏi Ngài, anh em biết, Ngài phải chết như một tội nhân. Ngài đã chết như một tội nhân, anh em biết điều đó; không phải tội lỗi của Ngài, nhưng của tôi và của các bạn. Đó là nơi mà tình yêu thương đi vào, thật Ngài đã nhận lấy tội lỗi tôi! Ô, Ha-lê-lu-gia! Thật Ngài đã cất lấy tội lỗi tôi!

92 Và đấy là Ngài, Ngài không thể mở miệng Ngài. Nọc độc nói, “Người biết đấy, ta tin đó chỉ là một người bình thường. Người không được sinh ra đồng trinh, vì ta sẽ cầm chặt nọc độc của ta vào Người.”

93 Và nó đến đây này, cầm chặt nọc độc vào trong Ngài, nhưng đã không đúng lúc, chàng trai à! Ngài đã nhổ nọc độc của nó ra lúc ấy. Từ đó nó không thể châm chích nữa, nó đã để lại vòi của mình trong đó. Sống lại vào ngày thứ ba, và nói, “Ta là Đấng đã chết, và nay sống lại, và sống đời đời, Ta có các chìa khóa của sự chết và âm phủ.” Vâng, thưa quý vị. Nó đã không thấy được đó là Ai. “Và bởi vì Ta sống, thì các người cũng sẽ sống. Điều đó chưa xuất hiện...”

94 Ngày nọ, ba hay bốn ngày sau đó, sau khi Ngài đã lên với Cha, đã trở lại, thế rồi một số người nói, “Ồ, Ngài là một...Ngài—Ngài phải là một con ma. Ngài phải là loại ma gì đó gần như Gã đó. Và chúng ta...Anh em đã gặp Ngài. Anh em thấy một khả tượng.”

“Không, Ngài là Chúa Jêsus thật.”

95 Thô-ma nói, “Hãy cho tôi xem bàn tay Ngài và mọi thứ, rồi tôi sẽ nói với anh em nó có đúng không.”

96 Ngài phán, “Ta đây này.” Phán, “Các người đã ăn cá và bánh ở đằng kia không? Hãy mang cho Ta bánh.” Và họ đã mang cho Ngài một cái bánh, và Ngài đã đứng đó và ăn nó. Phán, “Vậ thì, một linh có ăn bánh như Ta ăn không? Một linh có xương và thịt như Ta đã có không?” Hiểu không? Ngài phán, “Ta là Người đó. Đó là Ta.”

97 Còn Phao-lô nói, “Chưa hiện ra thật đúng chúng ta sẽ có loại thân thể gì, nhưng chúng ta biết chúng ta sẽ có một thân thể như của Ngài.” Thân thể gì? Ngài đã từng có một thân thể hiển linh đó không? Đúng, thưa quý vị! Khi Ngài chết, Kinh Thánh đã nói rằng “Ngài,” là một đại từ nhân xưng lần nữa, “Ngài đã đi xuống âm phủ và giảng cho những linh hồn bị tù.” Halêlugia! Ngài đã làm điều đó như thế nào? Ngài đã có những giác quan cảm xúc, Ngài đã có giác quan nghe, Ngài đã có giác quan nói, Ngài đã giảng với loại thân thể giống như những thân thể vinh hiển kia tôi đã thấy trong một đêm nọ. Ngài đã giảng cho những linh hồn

ở âm phủ, đã không ăn năn trong sự nhịn nhục lâu dài trong thời của Nô-ê.

⁹⁸ Nhưng khi Ngài đã sống lại vào ngày lễ Phục Sinh, không thể được rằng thân thể đó sẽ thấy sự hư nát, bởi vì nhà tiên tri Đa-vít đã thấy trước điều đó, “Ta sẽ không để linh hồn Người trong âm phủ, cũng không để cho Người Thánh Ta thấy sự hư nát. Hơn nữa xác thịt Ta sẽ yên nghỉ trong hy vọng, bởi vì Ngài sẽ không bỏ linh hồn Ta trong âm phủ, Ngài cũng sẽ không để Đấng Thánh Ta thấy sự hư nát.” Và trong bảy mươi hai giờ trước khi sự hư nát có thể đi vào, thân thể thiêng liêng đó, thân thể đó đã đi và giảng cho những linh hồn ở trong tù, mà đã không ăn năn trong sự nhịn nhục lâu dài của thời Nô-ê, đã sống lại, và sự hay chết mặc vào sự không hay chết, và Ngài đã đứng đó và Ngài ăn, và Ngài đã nói với chúng ta rằng Ngài là một Người. Halêlugia!

⁹⁹ Đó là cách chúng ta sẽ thấy Ngài, Anh Evans à. Đó là khi Ngài sẽ ngồi trên ngai Đa-vít. Halêlugia! Đó là khi chúng ta sẽ bước đến gần và quì xuống lúc bấy giờ, tôi sẽ làm một cuộc hành trình qua những ngọn núi trong một triệu năm, đấy, chỉ vài ngày, chỉ vài phút, chúng ta sẽ đi qua đó, đặt chung quanh ở trên đó.

¹⁰⁰ Và đến giờ ăn, anh chị em biết, điều đầu tiên anh chị em biết, Chị Wood nói...Tôi nói, “Chị Wood, ồ, suốt thời gian này chị đã ở đâu? Tôi không thấy chị trong...tôi thấy dường như điều đó đã xảy ra mười lăm phút.”

“Ồ, đó là cách đây hai ngàn năm, Anh Branham ạ.”

¹⁰¹ “Ừ-m. Chị cảm thấy thế nào?” Ồ, dĩ nhiên anh chị em không thể cảm thấy điều gì ngoài sự tốt đẹp.

¹⁰² “Này, hãy đến đây, các bạn, tôi sẽ chỉ cho các anh em mọi điều, thưa các anh em, các anh em yêu quý của tôi. Đây là một nguồn nước ở đây, tốt nhất anh em đã từng uống. Và, ồ, chúng ta sẽ lấy được nước mát trong lành. Tôi sẽ đến gần đó và lấy một chum nho to lớn, và chúng ta hết thấy sẽ ngồi xuống đó và ăn nó.” Điều đó không tuyệt vời sao? Điều đó chính xác là những gì hiện có. Chính xác là thế.

103 Làm sao chúng ta đã có được điều này? Làm sao chúng ta biết điều đó? Đức Chúa Trời, trước khi sáng thế, đã định trước cho chúng ta! Ai? Những người được ở trong miền Đất hứa đó.

...đã định trước cho chúng ta được trở nên làm con bởi Đức Chúa Jêsus Christ...theo sự vui lòng của ý tốt Ngài,

Để những sự khen ngợi sự vinh hiển của Ngài...

Để chúng ta có thể ca ngợi Ngài như Ngài đã phán. Đó là điều Ngài đã có, Đức Chúa Trời. Chúng ta cần ca ngợi Ngài.

...khen ngợi về sự vinh hiển của ân điển Ngài, mà Ngài đã ban cho chúng ta có thể được chấp nhận trong con yêu dấu. (Trong Đấng Christ chúng ta được chấp nhận.)

Ấy là trong đấng mà chúng ta được cứu chuộc bởi huyết, được tha c-á-c t-ộ-i...

104 Tôi phải đi trở lại với địa vị làm con, nhưng tôi muốn ngừng lại về “tội lỗi” ở đây một phút. “Tội lỗi,” anh em có chú ý điều đó không? Anh em biết Đức Chúa Trời không đoán phạt tội nhân vì sự phạm tội không? Ngài đoán phạt người đó vì là một tội nhân. Nếu một tội nhân hút thuốc, Ngài không kết tội người ấy vì điều đó; người đó là tội nhân, dù thế nào đi nữa. Hiểu không? Hiểu không? Người đó không có bất cứ tội nào, tội nhân đó không. Người đó chỉ là một tội nhân, đấy, người đó không có tội nào. Nhưng anh em có tội, anh em mà là những Cơ-đốc nhân. Anh em chú ý ở đây ông đang nói chuyện với Hội thánh. Hãy giữ cho Nó ngay thẳng. Hiểu không? Hiểu không? “Sự tha thứ tội lỗi,” c-á-c-t-ộ-i. Chúng ta phạm tội. Nhưng tội nhân thì chỉ là một tội nhân, Đức Chúa Trời không tha thứ cho người.

105 Vậy thì, anh em nói, “Ồ, người ấy đã đi ra khỏi nơi đây và đã bắt một người. Anh sẽ làm gì về điều đó?” Đó không phải là việc của tôi. Tôi không phải là một nhà cải chánh, tôi là thầy giảng. Luật pháp sẽ trông coi về việc đó, họ là những nhà cải chánh. Họ là...“Ồ,” nói, “ông ấy đã phạm tội tà dâm.” Điều đó, điều đó—điều đó tùy thuộc pháp luật. Đó là giữa người ấy và luật pháp. Tôi—tôi—tôi—tôi không phải là nhà cải chánh, tôi không cách mạng con người. Tôi muốn họ trở lại đạo. Tôi là một thầy giảng, đấy, việc của tôi là đem người ấy đến với Đức Chúa Trời. Nếu người

đó phạm tội, đó là việc của người ấy, anh ta là tội nhân. Đức Chúa Trời đoán phạt anh ở mức độ cao hơn. Anh ta là tội nhân lúc khởi đầu, anh ta đã bị đoán phạt lúc khởi đầu. Người đó thậm chí đã không đến với cơ sở đầu tiên, anh ta—anh ta—anh ta không có nơi nào cả. Anh ta là tội nhân lúc khởi đầu. Anh ta không có bất cứ tội nào, anh ta vẫn là tội nhân.

106 Anh em không thể đi ra và nói, “Phần *này* là đêm, và phần *này* không phải là đêm.” Không, hết thấy đều là đêm, hoàn toàn đêm hết thấy. Đó là điều Đức Chúa Trời đã phán. Đúng thế, người đó chỉ là tội nhân, chỉ thế thôi. “Vậy thì, người đã làm điều này, *đây* là đêm, *đây* là đêm sáng thật sự ngay ở đây.” Tôi biết, nhưng đó chỉ là ban đêm cả, chỉ thế thôi. Hiểu không?

107 Tôi không thể nói, “Phần *này* có nhiều ánh sáng ngay ở đây.” Không, chỉ ánh sáng tất cả, *đấy*, chỉ ánh sáng, anh em không thể nói nhiều chừng nào. Hiểu không? Nhưng nếu người ấy có một chấm đen ở trong *này*, thế thì có sự tối tăm trong nó.

108 Vậy “tội lỗi,” t-ô-i-l-ô-i, chúng ta có sự tha thứ cho tội lỗi của chúng ta qua (cái gì?) của Ngài, Huyết, Huyết báu.

...theo sự dạt của Ngài...

109 Chúng ta quên nó bằng cách nào? Bởi vì chúng ta xứng đáng, chúng ta đã làm điều gì đó để được tha tội mình chẳng? Cái gì của Ngài?

...ân điển;

110 Ô, chao ôi! Con không mang theo gì trong tay mình, Chúa ôi. Con không thể làm điều gì, không có điều gì tôi có thể làm. Nhìn xem! Ngài đã định trước tôi, Ngài đã kêu gọi tôi, Ngài đã chọn tôi. Tôi không hề chọn Ngài. Ngài đã chọn tôi, Ngài đã chọn anh em, Ngài đã chọn tất cả chúng ta. Chúng ta đã không chọn Ngài. Chúa Jêsus đã phán, “Các người không chọn Ta, Ta đã chọn các người.” Ngài phán, “Chẳng có ai được đến cùng Ta ví bằng Cha Ta không kéo đến, và tất cả những người Cha đã ban cho Ta sẽ đến cùng Ta. Và không người nào trong họ bị thất lạc, trừ ra đứa con của sự hư mất, để làm ứng nghiệm lời—lời Kinh Thánh.” Anh em thấy không? Phán, “Nhưng tất cả những kẻ Cha đã ban cho Ta sẽ đến cùng Ta.”

111 Ô, tôi bắt đầu trễ rồi, phải không? Và tôi không bao giờ đi ra khỏi điều này. Tôi đã chưa bắt đầu về điều này. Hãy để tôi đi nhanh, tôi đã bắt đầu hiểu được điều gì đó ngay ở đây thật nhanh ngay bây giờ, và chúng ta nhanh lên. Tôi phải đi trở lại với địa vị làm con này chỉ một lát. Ô, anh em sẽ tha thứ cho tôi chỉ trong— chỉ trong một phút không? Chúng ta hãy nắm điều này ở đây, một số người này hết thấy trên đường từ Georgia đến đây trong tối nay, xin ban ơn cho lòng họ. Bây giờ, anh em ở Georgia, và Texas và bất cứ nơi nào đến đây, hãy nghe câu thứ 5 này. Chúng ta hãy nán lại về điều đó chỉ một vài phút.

Bởi sự đã định trước chúng ta cho—cho...

112 Từ “cho” có nghĩa gì, từ “cho”? Nó có nghĩa rằng điều gì đó chúng ta đang đến với, đến với. “Tôi đang đi đến nguồn nước. Tôi đang đi đến cái ghế.” Humes, anh hiểu điều đó không? “Tôi đang đi đến cái bàn.”

Bây giờ, Ngài đã định trước cho chúng ta được trở nên địa vị làm con của chính Ngài bởi Đức Chúa Jêsus Christ, theo như sự vui thích của ý tốt Chính Ngài,

113 Sự vui thích chừng nào? Sự vui thích đó của ai, sự nhân từ của ai? Của Chính Ngài. Sự vui thích tốt của Chính Ngài về ý muốn của Chính Ngài.

114 Vậy thì, “địa vị làm con” là gì? Bây giờ hãy để tôi làm rõ điều này lúc này, tôi không biết có...Tôi sẽ không có thì giờ để đi hết điều này, nhưng tôi sẽ đụng đến nó. Thế thì nếu có một vấn đề, anh em có thể hỏi tôi sau một chút vào một thời điểm nào đó trong một sứ điệp, điều gì đó. Hãy lắng nghe. Địa vị làm con của anh em không phải là sự sanh ra của anh em. Địa vị làm con của anh em là sự đặt để của anh em. Khi anh em được sanh lại, Giăng 1:17, tôi tin thế, khi chúng ta được sanh bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời, chúng ta là con cái của Đức Chúa Trời. Nhưng chúng ta đã được định trước. Bây giờ đây là những gì tôi đang cố gắng để anh em hiểu, vì những con cái này của ngày sau rồi, anh em thấy, để...Hiểu không? Chúng ta đã được định trước với (cho) địa vị làm con.

115 Vậy thì, vậy thì chúng ta đây rồi. Bây giờ, đây là điều làm tổn thương người Ngũ Tuần một chút. Họ nói, “Tôi đã được tái sinh! Ngợi khen Chúa, đã nhận Đức Thánh Linh!” Tốt. Anh em là con của Đức Chúa Trời. Điều đó đúng. Nhưng tuy nhiên đó không phải là điều tôi đang nói về. Đây, anh em đã được định trước cho địa vị làm con. Địa vị làm con, đang đặt để một người con.

116 Tôi quá gần gũi với điều đó, bởi vì Becky đã nói với tôi rằng tôi trở nên quá gần gũi với điều đó, anh em không thể nghe bằng lưng. Tôi thì...

117 Đây, một người con. Bao nhiêu biết những quy luật của địa vị làm con trong Cựu Ước? Dĩ nhiên, anh em đã nhìn xem. Một người con được sanh ra. Tôi nghĩ tôi đã đưa ra điều đó trong bài giảng nào đó. Đó là gì, Gene, anh còn nhớ không? Nó được ghi âm. Ô, đó là gì? Tôi—tôi—tôi—tôi đã đánh vào điều đó. Ồ, đúng thế, tôi đã đưa ra điều đó, *Hãy Nghe Ngài. Hãy Nghe Ngài*; địa vị làm con của con cái.

118 Bây giờ, trong Cựu Ước, khi một—khi một đứa con được sanh ra trong gia đình, nó là con khi nó được sanh ra, bởi vì nó được sanh ra bởi cha mẹ nó, nó là con của gia đình và là kẻ kế tự hết thảy mọi thứ. Bây giờ, song đứa con này được những người giám hộ nuôi lớn lên. Ga-la-ti, chương thứ 5, câu thứ 17 đến 25. Được rồi. Nó được nuôi dưỡng bởi người giám hộ, những người nuôi dưỡng, những thầy giáo. Vậy thì, chẳng hạn, nếu tôi có một người con được sanh ra, nói, tôi là cha và...

119 Đó là lý do trong Kinh James, bao nhiêu người đã từng nghĩ rằng đọc bản dịch kỳ lạ kinh khủng trong Bản Kinh James, đã nói, “Trong nhà Cha Ta có nhiều khu nhà lớn”? Một nhà, nhiều khu nhà lớn. Hiếu không? Thật ra, trong—trong thời mà Kinh Thánh được Kinh James dịch, một *nhà* là một “lãnh địa.” “Trong *lãnh địa* của Cha Ta có nhiều khu nhà lớn.” Không phải trong một nhà, những khu nhà lớn, nhưng Ngài được gọi là Cha của lãnh địa này. Họ đã có điều đó thực sự thuộc về Kinh Thánh, trong Kinh Thánh đó là cách nó xảy ra.

120 Khi người cha có một nông trại ngàn mẫu rộng lớn vô cùng, hay điều gì khác, ông có một đám người đang sống trên *đây*. Ông đã thuê những nhân công sống trên *đây* để chăm sóc chiên, ông

đã có một số người ở trên *đây* để trông coi gia súc, ông có một số người ở *đây* để đi lên trên bãi cao cách đó một trăm dặm, và ông có một số người ở ngay trên *đây* để chăm sóc những con dê, và ông cũng có một số người chăm sóc những con la và—và những vật khác. Ông—ông thật sự có một vương quốc rộng lớn. Và ông cỡi con lừa nhỏ của mình và đi đến mỗi người và xem họ đang làm việc như thế nào, việc xén lông cừu cùng mọi việc giống thế. Ông không có thì giờ...

¹²¹ Anh em không thể nghe tôi khi tôi đi ra khỏi nơi đó. Tôi—tôi—tôi sẽ cố gắng ở lại *đây*. Anh em có thể nghe tôi rõ hết ngay bây giờ không, ở *đây*? Hãy theo dõi.

¹²² Ông cỡi ngựa ra đi, và đã đi xa, cố gắng để—để trông coi vương quốc của—của—của mình. Vì vậy bây giờ ông muốn... Người con đó sẽ được kế nghiệp mọi thứ mà ông có. Anh ấy là người thừa kế.

¹²³ Và khi chúng ta được sanh ra trong Nước của Đức Chúa Trời, bởi Đức Chúa Jêsus Christ, chúng ta là người kế tự của Thiên đàng, đồng kế nghiệp với Đức Chúa Jêsus, bởi vì Ngài đã thế chỗ của chúng ta. Ngài đã trở thành chúng ta (tội lỗi), để chúng ta có thể trở nên Ngài (công bình). Hiểu không? Ngài trở nên tôi để tôi có thể trở nên Ngài, đấy, đồng kế nghiệp với Ngài. Tốt lắm, bây giờ hãy nhớ điều đó, với mỗi một người trong anh em.

¹²⁴ Bây giờ, nên nhớ, Đức Chúa Trời đã định trước anh em, bởi sự biết trước, mà anh em đang đến với Điều này. Mọi người hiểu điều đó, hãy giơ tay lên, đấy. Đức Chúa Trời, bởi sự biết trước, đã định trước cho anh em để đến miền Đất hứa. Miền Đất hứa đối với Cơ-đốc nhân ngày nay là gì? Cứ giơ tay lên nếu anh em biết. “Lời hứa thuộc về người và con cái các người, thuộc về hết thầy mọi người ở xa. Và sẽ ứng nghiệm trong những ngày sau rốt, Đức Chúa Trời đã phán, rằng Ta sẽ đổ Thần Ta trên mọi loài xác thịt, các con trai các người và các con gái các người.” Và trong Ê-sai 28:18, “Giềng mới thêm giềng mới, hàng thêm hàng; một chút chỗ này, một chút chỗ kia. Điều gì tốt thì giữ lấy. Vì Ta sẽ dùng môi lạ lưỡi khác mà phán cùng dân này. Và *đây* là nơi Yên nghỉ, nơi—nơi Yên nghỉ, đất sa-bát mà Ta đã phán rằng họ sẽ đi vào sự yên nghỉ. Và, vì tất cả điều này, họ sẽ không nghe, nhưng họ đã

lắc đầu và bước ra khỏi, và chẳng chịu nghe Nó.” Hiếu không? Thật chính xác.

¹²⁵ Đó là gì? Thật hoàn toàn giống như những người kia đã đến mọi con đường từ xứ Ca-na-an, hay từ xứ Ai Cập, hết thảy đã đi lên qua đồng vắng, và đến ngay kế bên, khá gần đủ để ném những trái nho sanh ra của xứ. Hỡi anh em, ở đó, những người ấy muốn tôi thối lui vì việc đó, xem trong Hê-bơ-rơ 6. Làm sao tôi có thể làm điều đó? Họ là những người tin nửa vời, họ sẽ không bao giờ đi qua được! Họ không thể đi qua được. Chúa Jêsus đã phán, “Chúng ta...”

Họ nói, “Tổ phụ chúng tôi đã ăn ma-na trong đồng vắng.”

¹²⁶ Và Chúa Jêsus phán, “Hết thảy họ, mọi người, đều chết.” Đó là sự phân cách. Hết thảy họ đều, mọi người, chết. Điều đó đúng. Phán, “Song Ta là Bánh Sự Sống đến từ Đức Chúa Trời của Thiên đàng. Người nào ăn Bánh này, người đó sẽ không bao giờ chết. Đúng thế. Vâng, thưa quý vị, người ấy có Sự sống Đời đời nếu người ăn Bánh này, Ta là Cây Sự Sống từ vườn Ê-đen.”

¹²⁷ Bây giờ, hãy xem, những người này đã đến rất gần! Đấy, nếu anh em để ý trong Hê-bơ-rơ 6, không đi trở lại với điều đó, nhưng trong Hê-bơ-rơ 6, “Những người này đã từng dự phần, đến rất gần, và đã ném sự ban cho từ trên Trời.” Họ đã vây quanh, họ đã chứng kiến những sự chữa lành được thực hiện, họ đã thấy nhiều người trong quyền năng của Đức Chúa Trời, họ đã thấy nhiều đời sống được biến đổi, nhưng họ sẽ không nhúng tay vào Nó. Không, thưa quý vị. Không, thưa quý vị. “Và đã ném quyền năng của đời sau; và nếu họ sẽ cố gắng làm mới lại chính họ lần nữa với sự ăn năn, thấy rằng họ—rằng họ đã đóng đinh cho chính họ Con Đức Chúa Trời trên thập tự giá một lần nữa, và coi Huyết của sự giao ước mà mình nhờ đó được nên thánh...”

¹²⁸ “Tôi thuộc về một giáo hội tin vào sự nên thánh.” Điều đó tốt chừng nào nó được thực hiện, nhưng anh em đã không thực hiện đủ. Hiếu không? Vâng, thưa quý vị. Đồng vắng đã thánh hóa họ. Đúng, thật vậy. Họ đã có—họ đã có con rắn bằng đồng và bàn—bàn thờ bằng đồng, cùng mọi thứ ở ngoài đó, sự nên thánh, trừ việc họ đã bước vào xứ Palestine để yên nghỉ. Đã không...

129 Xem lại Hê-bơ-rơ 4, người đã không nói “sự Yên nghỉ khác”? Đức Chúa Trời đã dựng nên ngày thứ bảy và cho họ nghỉ ngơi vào ngày thứ bảy. Chỗ khác người nói về một ngày yên nghỉ, “và ngày nay trong Đa-vít.” Thế thì Ngài ban cho họ sự Yên nghỉ khác, “Hãy đến cùng Ta hồi những kẻ mệt mỏi và nặng gánh ưu tư, Ta sẽ cho các ngươi được Yên nghỉ.” Hãy đi vào sự Yên nghỉ này! Vì chúng ta đã đi vào sự Yên nghỉ này đã ngừng những công việc của chúng ta như Đức Chúa Trời đã làm từ ngày sa-bát của Ngài. Chắc chắn thế. Có ngày sa-bát Yên nghỉ của anh em. Có sự Yên nghỉ thật cho anh em trong miền Đất hứa này.

130 Đức Thánh Linh là lời hứa của dân sự. Và tại sao họ muốn những thầy giảng có học thức uyên thâm sẽ để họ mặc đồ ngắn và cắt tóc của họ, và tô môi, còn đàn ông đánh bạc và uống rượu bia và kể những chuyện đùa, và cứ thế và tiếp tục như thế, và tự xưng họ là những thuộc viên của hội thánh? Ồ, họ sẽ nhận lấy điều gì giống như thế và chối bỏ sự lãnh đạo của Đức Thánh Linh! Ồ, Kinh Thánh nói Lời Đức Chúa Trời sắc hơn gươm hai lưỡi mà thấu vào đến đỗi chia hồn linh cốt tủy, và thậm chí xem xét tư tưởng và ý định trong lòng. Đúng, ngay cả những ý nghĩ trong trí!

131 Và nếu chúng ta yêu thế gian hay những việc thuộc về thế gian, thì tình yêu của Đức Chúa Trời thậm chí không ở trong chúng ta. “Nhiều người được gọi, ít người được chọn; vì cổng hẹp và chật là đường dẫn đến Sự Sống, nhưng sẽ có ít người sẽ tìm thấy nó. Nhiều người sẽ đến với Ta trong ngày đó và được ngồi trong Nước Trời,” Chúa Jê-sus phán, “với Áp-ra-ham, Y-sác và Gia-cốp. Nhưng con cái của nước trời sẽ bị quăng ra ngoài, và nói, ‘Lạy Chúa, chẳng phải chúng tôi đã nhơn Danh Ngài mà làm điều này? Chẳng phải chúng tôi đã giảng đạo? Chẳng phải chúng tôi đã là Tiến sĩ A gì đó và Mục sư khả kính B gì đó?’ ‘Ta chẳng biết ngươi bao giờ. Hãy lui ra khỏi Ta, hồi các người những kẻ làm công gian ác, Ta không biết các ngươi.’ Chẳng phải tất cả kẻ mà nói rằng, ‘Lạy Chúa, lạy Chúa,’ sẽ được vào đâu. Nhưng chỉ kẻ làm theo Ý muốn của Cha Ta ở trên Trời, đó là kẻ được vào.”

132 Anh chị em đấy, đang bước vào miền Đất hứa này. Bằng cách nào chúng ta đi vào đó? Chúng ta được định trước cho điều đó.

Thưa Hội thánh, bởi sự biết trước của Đức Chúa Trời, đã được định trước (với điều gì?) với sự vinh hiển Ngài, bởi ân điển Ngài, với sự vinh hiển, và thờ phượng và làm vinh hiển của Đức Chúa Trời. Cha, đang ngự phía sau đó ban đầu, tự hữu, không có gì chung quanh Ngài, đã muốn có điều gì đó để thờ phượng, vì thế Ngài đã định trước và định sẵn một Hội thánh, và trước khi tạo dựng thế gian, và đã ghi tên của họ vào Sách Sự Sống Chiên Con, khi họ...bị giết từ trước khi sáng thế, để họ có thể hiện ra trong sự vinh hiển của Ngài và với sự ca ngợi Ngài lúc cuối cùng, khi mọi vật sẽ họp nhau trong một Người đó, Chúa Cứu Thế Jêsus. Chà! Vinh hiển thay! Điều đó là thế. Điều đó thật sự...Và đó là điều ở ngay đây, hơi anh, chị em của tôi. Anh chị em đừng bao giờ rời khỏi Đó.

¹³³ Đức Chúa Trời, bởi ân điển chọn lựa của Ngài, đã kêu gọi anh em. Đức Chúa Trời, bởi ân điển lựa chọn của Ngài, đã thánh hóa anh em. Đức Chúa Trời, bởi ân điển chọn lựa của Ngài và quyền năng Ngài, đã làm phép báp-têm cho anh em và đưa anh em vào xứ Yên nghỉ này. Họ những người đã đi vào sự Yên nghỉ này đã ngừng việc đi chệch hướng của họ. Họ đã nghỉ cho khỏi công việc giống như Đức Chúa Trời đã nghỉ công việc của Ngài vậy. Họ đã có niềm vui không tả xiết, và đầy sự vinh hiển! Cây Sự Sống đang nở hoa trong họ. Họ có sự nhện nhục, hiền lành, nhân từ, kiên nhẫn làm cho trung tín, trung tín, nhu mì, mềm mại, và vâng vâng. Cây Sự Sống đang nở hoa trong họ bởi vì hi vọng của họ được neo chặt vào Chúa Cứu Thế Jêsus, chứng cứ của Đức Thánh Linh đang làm chứng với những dấu kỳ phép lạ theo sau những người tin. “Những kẻ tin sẽ được những dấu lạ này.” Khi họ đi tới, họ chữa lành người đau, họ đuổi quỷ, họ nói tiếng lạ, họ thấy những khả tượng. Họ...Và họ bước đi với Đức Chúa Trời, họ nói chuyện với Đức Chúa Trời. Không kẻ ác nào có thể lay chuyển họ, họ vững vàng, tìm kiếm...?...Quên lừng những việc ở đằng sau, họ bươn tới mục đích của sự kêu gọi cao trọng trong Chúa Cứu Thế Jêsus. Họ đấy. Họ đấy. Đó là Hội thánh đó.

¹³⁴ Làm sao họ đã đến được đó? Anh em không thể nói, “Ồ, lạy Chúa, Ngài biết đấy, tôi đã bắt đầu hút thuốc ngày nọ, và tôi đã sa ngã, thế thì tôi nghĩ tôi có thể...” Ô, không, không, không, không.

135 Sự định trước! Ngài đã kêu gọi chúng ta và khi chúng ta đi theo Ngài là khi chúng ta nói, “Đức Chúa Trời ôi, chúng con đã đi lạc và hư hoại. Thậm chí chúng con đã không có khả năng nhận thức để cứu chính mình. Chúng con đã có bản chất của con lợn, chúng con là những người nhơ nhớp từ lúc đầu.”

136 Bạn đi ra chuồng lợn và nhìn vào một con lợn nái già, rồi nói, “Này, nhìn đây, lợn già, ta muốn nói với mi đôi điều. Thật không tốt cho ngươi uống thứ nước dơ đó.”

137 Nó sẽ kêu, “Ụt, ụt.” Hiểu không? Vậy thì, điều đó thật giống như bạn tự cứu lấy mình. Điều đó chính xác.

138 Anh em nói, “Thưa quý bà, bà không nên mặc đồ như thế, bà nên ăn mặc gọn gàng. Bà nên làm *điều này*. Bà không nên đi đến...Bà không nên dựa vào những hội đánh bài này. Bà không nên hút thuốc. Bà không nên làm *điều này*. Thưa ông, ông không nên mặc *cái đó*.”

139 Người đó nói, “Ụt, ụt. Tôi thuộc về hội *Ụt-ụt*.” Ừ-m. “Ụt,” gần như họ chỉ biết chừng đó. “Thôi được, tôi sẽ cho anh biết tôi cũng tốt như anh. Ụt-ụt!” Đấy, họ chối bỏ sự lãnh đạo của Đức Thánh Linh, vì Kinh Thánh nói nếu anh em yêu mến thế gian hay những điều thuộc về thế gian, thì tình yêu Đức Chúa Trời chẳng ở trong anh em.

140 Điều gì khiến cho họ đặc biệt? Anh em là một dân thánh. Anh em đã làm gì? Hãy ra khỏi đất đó. Anh em vượt qua để vào miền Đất khác. Anh em qua đó bằng cách nào? Đó là miền Đất hứa. Loại lời hứa gì? “Sẽ xảy ra trong những ngày sau rốt, Đức Chúa Trời phán, Ta sẽ đổ Thần Ta trên mọi loài xác thịt.” Bởi một Thánh Linh hết thủy chúng ta làm phép báp-têm để vào một miền Đất hứa này. A-men. Thưa các anh và các chị em, halêlugia, với tấm lòng thanh khiết, không ghen ghét, không thù địch, không gì cả! Tôi không quan tâm nếu một anh em đi chệch đường, cho dù người đó làm gì đi nữa, anh em sẽ đuổi theo người đó.

141 Cách đây không lâu, tôi đã đi theo một anh em đi chệch hướng. Một người trẻ tuổi nói với tôi, nói, “Hãy để cho gã côn đồ đó đi. Hãy mặc xác anh ta.”

142 Tôi nói, “Nếu tôi đã từng đi đến một nơi mà lòng tôi không đi cùng anh em tôi, thế thì đã đến lúc cho tôi đi đến bàn thờ, bởi tôi đã đánh mất ân điển rồi.” Tôi nói, “Tôi sẽ đi chừng nào người đó còn thở, và tôi sẽ bắt lấy anh ta ở đâu đó dọc đường.” Vâng, thưa quý vị. Và tôi đã bắt được người đó, halêlugia, mang anh ta trở về. Vâng, thưa quý vị. Bây giờ người đó đã trở lại trong bầy an toàn. Vâng, thưa quý vị. Người đó có thể đã đi chệch đường như thế gian.

143 Cách đây một lúc tôi đã thấy một người đàn bà đáng thương đang ngồi đó, và quận trưởng cảnh sát đã gọi tôi, nói, “Ồ, bà ta nên bị nhốt lại.” Nói, “Bà ta cứ nói nhảm, bà ta bị mất trí.” Bà ta—bà ta, họ đưa bà vào một khách sạn. Họ đã đến.

Tôi nói, “Điều đó ổn thôi.”

144 Nói, quận trưởng cảnh sát nói, “Tại sao, Billy!” Tôi biết ông ấy thật rõ, và biết ông từ khi tôi còn là đứa trẻ. Ông đã nói, “Nếu tôi có thể giúp được gì cho ông.”

Tôi nói, “Điều đó tốt lắm.”

Nói, “Ông có thể giúp bà ấy không?”

Tôi nói, “Không, nhưng *Ngài* có thể làm được.” Tôi nói, “Chờ một chút.”

145 Vì thế họ mang bà ấy ra đó. Và khi bà ra khỏi một lát sau, trong sự bình an. Đó là gì? Chúng tôi gọi đi lời cầu nguyện cho bà ấy. A-men! Bà ấy đã rất...

146 Họ nói “Ông có cần một bác sĩ không?” Nói với chồng bà ấy, “Ông có cần một bác sĩ không?”

147 Đáp, “Bác sĩ không thể làm được gì cho bà ấy.” Và đúng thế. Bà ấy bị điên; bác sĩ không thể làm được gì cho bà.

Nói, “Hi vọng duy nhất của chúng tôi là đến đó.”

Và ông ấy nói, “Billy, tôi không hiểu điều đó.”

Tôi đáp, “Tôi không mong ông hiểu,” đấy, “không mong anh hiểu.”

148 Nhưng, ồ, chao ôi, tôi cũng không hiểu điều đó! Không. Nhưng, thưa anh em, Đức Chúa Trời trên Trời...Tôi đã đi ra, ở ngoài kia lần nọ, Điều gì đó đến phía sau tôi. A-men! Không phải

vì tôi muốn đến, nhưng, không, Điều gì đó đến phía sau tôi. Bởi vì trước khi sáng thế, Đức Chúa Trời đã định trước, halêlugia, rằng chúng ta sẽ là của Ngài, cho sự vinh hiển và tôn kính Ngài. Hãy lắng nghe! Những kẻ Ngài đã biết trước, Ngài đã làm gì? Đã kêu gọi. Đúng không? Ngài đã kêu gọi anh không? Đúng thế! Tại sao Ngài kêu gọi anh? Đã biết trước anh. Những kẻ Ngài đã biết trước, thì Ngài đã gọi; những kẻ Ngài đã gọi, thì Ngài đã xưng công bình. Đúng thế không? Và những kẻ Ngài đã xưng công bình, thì Ngài đã làm cho vinh hiển! A-men! Đó là những gì Kinh Thánh nói. Những kẻ Ngài biết trước, thì Ngài đã gọi. Mọi thế hệ! Những kẻ Ngài đã gọi, thì Ngài đã làm cho vinh hiển rồi. Điều gì? Xin để tôi đọc lời Kinh Thánh ở đây. Tốt lắm.

Đã định trước cho họ được trở nên con của Ngài bởi Đức Chúa Jêsus Christ cho chính Ngài, theo sự vui lòng của Chính Ngài...

Để những sự khen ngợi về sự vinh hiển của Ngài...

¹⁴⁹ Ô, anh em hiểu điều đó không? Với những sự khen ngợi về sự vinh hiển Ngài! Mà Ngài có thể đặt ở đó trong các thời đại Đời đời mà là để trôi qua, và con cái của Ngài sẽ la lên, “A-ba, Cha ôi! A-ba, Cha ôi!”

¹⁵⁰ Còn các Thiên sứ nói, “Họ đang nói về gì thế? Họ đang nói về gì thế?”

¹⁵¹ Vì vậy đã để lộ ra một cách đẹp đẽ trong đũa con hoang đàng. “Tôi đã lạc mất.” “Đây là đũa con của tôi. Nó đã đi lạc và bây giờ nó được tìm thấy. Nó đã chết, và hiện giờ nó sống lại. Hãy mang con bò mập, áo đẹp nhất, nhẫn và đeo vào tay cho nó. Và chúng ta hãy...” Không lạ gì khi các ngôi sao mai đồng hát với nhau, và những con cái của Đức Chúa Trời cất tiếng reo mừng, khi họ thấy kế hoạch cứu rỗi đó, Đức Chúa Trời ghi tên anh em trong Sách trước khi tạo dựng thế gian.

¹⁵² Vậy thì anh em nói, “Calvin đã tin điều gì đó giống như thế.” Tôi không tin Calvin. Calvin là một kẻ sát nhân. Calvin đã đưa một người vào chỗ chết vì người đó đã làm phép báp-têm như Danh Chúa Jêsus. Ông ấy là kẻ bất lương, chính ông ta, cần được cải đạo. Vâng, thưa quý vị. Nhưng những gì ông ấy đã nói, về một

số điều ông ấy đã nói, thì đúng. Không...nhưng những gì ông... Hành động của ông ta, một người mà giết một người vì điều gì đó giống như thế, điều đó kinh khủng, đó là tội lỗi. Đúng thế.

Mà Ngài đã rải ra đầy dẫy hướng về chúng ta...

¹⁵³ Ô, hãy đợi, tôi đã không đưa ra chữ đó “địa vị làm con,” phải không? Tôi có trẻ quá không? Chúng ta hãy xem đồng hồ này ở đây, mấy giờ rồi. Được rồi. Chỉ—chỉ chúng ta hãy dành mười phút nữa vì nhiều người đã đến quá lâu. Hãy xem. Hãy xem.

¹⁵⁴ “Địa vị làm con,” để tôi chỉ ra cho anh em bây giờ tại sao điều đó đã được thực hiện. Một người cha có một vương quốc lớn, ông cỡi ngựa đi đây đó. Bấy giờ ông đã có một người con trai được sanh ra. Ô, ông rất vui sướng! (Đó là Đức Chúa Trời.) Vì thế anh em biết người cha đó làm gì không? Ông kiếm một người nuôi dưỡng, một người giám hộ thực sự tốt nhất. Anh em biết người giám hộ là gì rồi, phải không? Đó là một thầy giáo. Ông kiếm người thầy thực sự tốt nhất ông có thể thấy trong cả nước. (Và rồi chúng ta sẽ đi tiếp bây giờ, hãy lắng nghe.) Và ông tìm người thầy tốt nhất ông có thể tìm được. Ông thực sự không nhận một người láu lỉnh, ông muốn cậu con trai của mình trở nên là một chàng trai chân thật.

¹⁵⁵ Anh em chẳng muốn con cái của mình cách đó sao? Chắc chắn muốn, điều tốt nhất anh em có thể cho chúng! Vàng, thưa quý vị. Vậy nếu một người xác thịt nghĩ điều đó, anh em nghĩ Đức Chúa Trời nghĩ gì về con cái của Ngài? Sự tốt nhất Ngài có thể có được.

¹⁵⁶ Vì thế, ông muốn một người sẽ là thật thà. Vậy thì, người không muốn người...muốn có một người để nói, “Bây giờ, kìa, ta—ta...Junior, con cứ làm bất cứ điều gì con muốn, con yêu quý.” “Ồ, vâng, thưa cha, ừ-m, cậu ấy sẽ trở nên tốt, cậu ấy là một chàng trai tốt.” Vỗ nhẹ một cái trên lưng cậu ấy và lấy cọng rơm trên mũ của nó. Không, không. Con người đó ắt sẽ bị sa thải ngay lúc này. Chắc chắn. Người muốn có một người sẽ trung thực. Nếu chàng trai đó đúng, hãy nói với chàng. Nếu không, hãy nói cho chàng biết điều gì sai.

157 Và nếu người cha trần thế nghĩ rằng...Anh em chẳng muốn có một con người thật thà với anh em, một người giám sát chân thật về con cái mình chẳng? Chấn chấn rồi. Thế thì, anh em nghĩ Đức Chúa Trời nghĩ gì? Và Ngài biết; chúng ta thì không, Ngài biết. Chúng ta giới hạn, chúng ta không thể nói. Nhưng Ngài thì vô hạn và biết.

158 Vì thế, anh em biết Cha đã làm gì không? Ngài không bao giờ nói, “Ta sẽ đưa một giáo hoàng để trông coi con cái Ta.” Ngài cũng không bao giờ phán, “Ta sẽ lấy một—một giám mục.” Không, không. Ngài đã không làm thế, bởi vì Ngài biết giáo hoàng sẽ sai lầm, giám mục cũng sẽ vậy. Hiểu không? Ngài không bao giờ phán, “Ta sẽ lấy một tổng giám sát để trông coi các hội thánh của Ta.” Không, không.

159 Ngài đã có Đức Thánh Linh. Đó là Gia Sư của Ngài, ù-m, để nuôi dạy con cái Ngài. Tốt lắm. Thế thì làm thế nào bạn biết Đức Thánh Linh biết điều đó? Ngài phán qua môi miệng con người. Thế rồi làm sao bạn biết Ngài đang nói Lẽ thật? Khi bạn thấy Đức Thánh Linh phán qua môi miệng mà đang nói Lẽ thật chính xác mọi lần, tiên đoán và làm ứng nghiệm thật hoàn toàn, giống như Sa-mu-ên đã nói, thế thì bạn biết điều đó là Lẽ thật. Nó đang xảy ra đúng. Bởi vì Đức Chúa Trời đã phán, “Nếu người đó nói và những gì người nói không ứng nghiệm, thì đừng nghe người, vì Ta không ở với người. Nhưng nếu người nói ứng nghiệm, ồ, thế thì hãy nghe người, vì Ta ở với người.” Hiểu không? Anh em đấy. Đó là cách Ngài thực hiện.

160 Bây giờ, thế rồi Người đi dạo quanh. Bây giờ, anh em nghĩ Gia Sư ấy sẽ nói gì nếu Người phải lên với Cha? Và nói, “Con cái của Ngài—của Ngài đang hành động kinh khủng. Tôi nói với Ngài, cậu con trai ấy của Ngài, cậu ấy, hừm, cậu ấy là kẻ nổi loạn. Cậu ấy là một người thô lỗ, tôi chưa bao giờ thấy một người như thế! Chao ôi, Ngài biết cậu ta làm gì không? Và cô con gái ấy của Ngài! Ồ, chà, tôi không biết Ngài sẽ làm gì với cô ấy. ù-m. Ồ, Ngài biết gì không? Cô ấy trông thật giống như cô ấy...Cô ấy tô vẽ mọi thứ lên mặt trông giống như những cô gái ngoài kia. Dân Phi-li-tin. Đúng thế, thưa Ngài, cô ấy muốn hành động giống như họ làm.”

“Con gái Ta à?”

161 “Đúng, con gái Ngài.” Đó là điều Đức Thánh Linh phải nói về hội thánh ngày nay. Không ngạc nhiên khi chúng ta không có một sự phục hưng. Hiểu không? Bây giờ, điều đó đúng.

“Còn về con trai của Ngài à? Há? Cũng giống như vậy.”

“Cái gì?”

162 “Thế đấy, Ngài biết Ngài luôn nói rằng những chiên kia nên sống thành bầy trong đồng cỏ trên đó có Thức Ăn cho chiên ở đấy. Đúng thế, Ngài biết cậu ấy đã làm gì không? Cậu đã dẫn chúng xuống trong đám cỏ dại dưới đó. Chỉ đưa chúng xuống đó và ném hết chúng vào lạch nước đó, và để chúng ở nằm quanh quần trong đám cỏ dại đó, để chúng ăn những nhánh liễu già, và chúng rất đáng thương đến nỗi hầu như không thể ra khỏi đó.” Đó là những giám mục, những mục sư đã chối bỏ Quyền năng ấy. “Thế đấy, Tôi nói Ngài sự thật, Tôi chưa bao giờ thấy một đám chiên dễ bị hoảng sợ như thế trong đời Tôi.” Ngài không thích điều đó. Không. “Và Ngài biết điều gì không? Những súc vật lên đây, Ngài biết Ngài—Ngài đã bảo chúng nuôi mình nhờ cỏ linh năng đó—đó, Ngài biết mà, để làm cho chúng mập không?”

“Đúng thế.”

“Ngài biết cậu ấy đang cho chúng cái gì không?”

“Không.”

163 “Những cỏ dại già cối cứng như sắt. Vâng. Cậu ấy làm cho chúng gia nhập những tầng lớp xã hội và mọi thứ. Ngài chưa bao giờ thấy điều như thế trong đời Ngài. Ngài chưa bao giờ thấy như thế trong suốt đời Ngài. Ngài biết cậu ấy đang làm gì không? Đang đi ra ngoài ngẩng đầu lên, hút điếu xì-gà lớn. Cậu ấy ở cùng vợ cậu ấy, cô ấy đang mặc quần soóc giống như dân Phi-li-tin đang làm ngoài đó. Đúng thế.” Đó là loại sứ điệp của Đức Thánh Linh phải ghi lại về giáo hội ngày nay. Bây giờ, anh em nghĩ gì về điều đó?

164 Đó là địa vị làm con. Những gì Ngài...Ngài đã làm gì? Ngài đã định trước chúng ta—chúng ta địa vị làm con. Ngài ban cho chúng ta Đức Thánh Linh; nhưng, chờ một chút, địa vị làm con, đó là điều chúng ta đang nói về. Địa vị làm con!

165 “Ồ, Ngài biết cậu ấy làm gì không? Ngày nọ giám mục đến gần, và bảo. Cậu ấy có buổi nhóm chữa lành ở dưới đó, và giám mục đi ngang qua. Một người nào đó, một anh em đến gần và đang cầu nguyện cho người đau. Và ông ấy nói, ‘Anh đừng làm điều đó!’

“Ồ, ồ, vâng, thưa cha giám mục, tôi sẽ làm thế.’

“Anh đừng hợp tác.’

“Ồ, không, không, cha giám mục, chắc chắn là không.’

166 “Và này tôi đến và nói với cậu ta về Lê thật ngay từ Lời của Ngài. Đấy, Nó đây này. Tôi đọc luật pháp của Ngài cho cậu ấy chính xác điều gì để làm, và cậu ấy không muốn nghe chúng. Cậu ấy nói, ‘Ồ, đó là dành cho thời đại khác, con trai khác vào một lúc khác nào đó. Điều đó chẳng có ý nghĩa gì với tôi.’” Thế đấy. Điều đó, vậy thì đó là Sự thật, thưa bạn. Vậy thì anh em chẳng thấy giáo hội đang nhằm lẫn địa vị của nó, tại sao chúng ta không có sự phục hưng, tại sao chúng ta không có những việc như thế xảy ra? Đó là chỗ của nó.

167 Giô-suê đã nói, “Gát, ta muốn người đến...ngay trong đây sắp đặt chỗ của người ngay ở đây theo như bản thiết kế, chỗ của người nằm ở đây, ngay đây. Người hãy đi vào đây, Gát, và ở lại đây. Hỡi Bên-gia-min, người hãy đi ngay xuống đây. Và bây giờ hết thấy các người tránh xa địa phận của dân Phi-li-tin.” Và Giô-suê trở về, ở đây hết thấy họ đã đi khắp xứ Phi-li-tin, có bữa tiệc liên hoan lớn xưa, chỉ nhảy lên như thế, và hết thấy những người đàn bà tô vẽ mặt, và đang nhảy khắp nơi và đang có một thời vui sướng. Và Giô-suê gãi đầu, và nói, “Này cái gì thế?” Bây giờ điều đó thật đúng những gì đang xảy ra; không phải tất cả, cảm ơn Đức Chúa Trời, không phải tất cả, nhưng quá nhiều. Đúng thế.

168 Vậy thì điều gì xảy ra sau đó? Đó là điều đã xảy ra. Anh em không hình dung Người đó, Đức Thánh Linh, hổ thẹn trước Cha khi Ngài phải nói điều đó sao?Ồ, chao ôi! “Tôi—tôi—tôi đã nói với với cậu ấy, nhưng cậu ấy—cậu ấy—cậu ấy chẳng muốn lắng nghe Điều đó. Tôi đã nói với cậu ấy điều đó, và để cậu ấy đọc ngay trong Sách. Tôi đã có—tôi đã có một chức vụ nhỏ đến gần và chỉ cho cậu ấy thấy rằng Đức Chúa Jê-sus Christ hôm qua, ngày

nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Và Ngài biết điều gì không? Cậu ấy để một trong họ—để một trong họ những người chăn dê già đi qua đây và nói với cậu ấy rằng điều đó dành cho thời đại khác. Hiểu không? Và cậu ấy đã nghĩ rất tệ lúc ông ấy đi qua đó, với mùi dê, Ngài biết đấy, thuốc xì-gà, và Ngài biết đấy, và đại loại như thế, nghĩ mùi rất tệ khi ông ấy đi qua đây. Hiểu không? Nhưng tôi nói cho Ngài biết, bây giờ đó có đủ huy chương gắn trên mình cậu ấy, vì, tôi nói với Ngài, nếu Ngài viết tên cậu ấy trên báo, nó có thể lấy (lời cáo phó của nó) mất nửa tờ để viết danh hiệu của nó. Vâng, thưa Ngài, họ chắc thích cậu ấy vượt qua đó vào trong đất ấy, nhưng, tôi nói cho Ngài biết, cậu ấy chắc chắn không biết làm thế nào cho chiêm ăn. Đó là một điều về nó. Cậu ấy thực sự không muốn nghe Tôi,” Đức Thánh Linh nói. “Tôi đã cố gắng nói cho cậu ấy biết rằng Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi, nhưng cậu ta—cậu ta thực sự không muốn làm điều đó. Cậu ta là người hèn nhát lớn nhất Tôi từng thấy trong đời Tôi. Đúng thế. Còn giáo hội đã làm cho cậu ta làm một giám sát, một giám mục, vân vân, tất cả dân sự đang lắng nghe cậu ta. Và rồi Ngài biết gì không? Người ta lấy những...họ đã lấy một vật tầm thường cũ kỹ dưới đó mà họ gọi là ‘ti-vi.’ Ngài mở vật tầm thường nhỏ bé như *thế* ra, và—và những người đàn bà họ cứ tiếp tục và hành động kỳ quặc, hết thấy các loại quần áo nửa kín nửa hở. Và, Ngài biết, nhiều con gái của Ngài thì-...”

“Ồ, chắc chắn không!” Hiểu không?

169 Nói, “Vâng, đúng. Vâng, họ đang làm điều đó. Ừm. Một số người trong số họ đang kêu la cho sự phục hưng, Cha ôi, một số người họ thực sự muốn điều đó. Một số người họ thực sự đang bước đi trong hàng lối, một số người đang đứng ngay đúng trên Lời đó như họ có thể. Những người khác, Tôi không biết làm gì, họ thì—họ đi ra khỏi đường lối đó. Ngài biết những người khác đang làm gì không? Đang làm trò cười về họ, nói rằng, ‘Họ là chỉ là một đám người huênh hoang.’”

“Ồ, điều đó làm Ta cảm thấy khá bực mình.”

170 Nhưng bây giờ chúng ta hãy thay đổi bức tranh. Bây giờ Cha, con Ngài là một chàng trai tốt. Đúng—đúng theo Cha Ngài, đây

là Gia Sư, Đức Thánh Linh. Mà đường lối Đức Thánh Linh, Người nói, “Tôi sẽ bước đi,” Gia Sư nói, “Ta là...”

171 Người con nói, “Tôi sẽ bước đi đúng theo ý Ngài. Tôi sẽ đi đúng với Ngài.”

“Ồ, đời cao vô cùng, con trai à.”

172 “Tôi sẽ đi đúng theo ý Ngài. Tôi tin chắc nơi Ngài. Nếu tôi bắt đầu mệt mỏi, Ngài sẽ đỡ tay tôi lên và giữ chặt tôi.”

“Nhưng có những con sư tử trên đời đó!”

173 “Chẳng có vấn đề gì chừng nào Ngài ở bên, chẳng có chút gì khác. Tôi đang bước đi ngay với Ngài.”

“Có nhiều khó khăn trên đó, những vách đá trơn trượt.”

174 “Tôi không quan tâm, chừng nào Ngài nắm tay tôi, tôi sẽ bước đi ngay với Ngài. Tôi sẽ bước đi ngay với Ngài.”

“Ồ, ngài biết điều gì không? Cha ngài thường làm thế, đấy. Điều đó tốt. Vâng, thưa ngài.”

175 Hãy lên đỉnh đời ở đó. “Ồ,” Người nói, “Ngài biết điều gì không, Cha ôi? Con Ngài thật giống như bố như tạc. Người ấy hoàn toàn, giống y như Ngài. Mọi Lời mà Ngài phán, người ấy đều nói, ‘a-men’ với Nó. Ngày nọ tôi—tôi đã bảo người lật Kinh Thánh, và Nó nói, ‘Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.’ Ngài biết người đã nói gì không? Người đã la lên và giơ tay lên trời, và nói, ‘Halêlugia! Amen!’ Ô! Và Ngài biết Nó nói ở đây, trong—trong Lời Ngài, Ngài biết đấy, ở nơi mà Ngài đã phán, ‘Những việc, người nào tin Ta, những việc mà Ta làm thì người cũng sẽ làm?’”

176 “Đúng, Ta nhớ đã viết Điều đó cho con trai Ta. Đúng thế, Ta nhớ có viết Điều đó.”

177 “Ồ, khi người thấy điều đó, người thực sự la lên và nhảy lên nhảy xuống, la lớn, ‘Halêlugia, Chúa ôi. Xin lấy tất cả thế gian ra khỏi con. Xin làm cho con giống như Thế!’ Vâng, thưa Ngài. Và đó là hết thấy những điều người đã làm!”

178 “Ồ,” Cha đã nói điều đó, “Ta—Ta vui mừng về con đó. Đó là người con tốt. Được rồi. Cứ tiếp tục để mắt đến người trong một vài năm, xem thử người—xem thử người sẽ tiếp tục như thế nào,

và người tiến bộ thế nào.” Sau nhiều năm trôi qua. “Nó tiến bộ như thế nào?”

179 “Ôi, chao ôi, người đang lớn lên ngay trong ân điển! Ô, chao ôi! Người thực sự...Người đang ẩn mình trong rừng. Tôi đang nói cho Ngài biết, người—người thật sự...Ồ, người chặn giữ chiên, có thể cư xử thật—thật giống như Ngài làm. Người sẽ không bao giờ cho chúng ăn cỏ dại. Người sẽ không bao giờ cho chúng ăn cỏ cứng như sắt. Khi chúng đến gần, nói, ‘Chúng tôi muốn gia nhập các giáo hội,’ người nói, ‘Ngậm miệng lại, các người không cần điều đó! Không, thưa quý vị. Đây là điều quý vị cần, “Hãy hối cải và chịu phép báp-têm, ai nấy trong các người, như Danh Đức Chúa Jêsus Christ, để được tha tội mình. Các người sẽ nhận lãnh sự ban cho Đức Thánh Linh.”’ Vâng, thưa Ngài, đó là những gì người đã nói.”

“Ồ, người thật sự nói điều đó sao?”

“Vâng, thưa Ngài, chắc chắn thế.”

“Tốt, đó chính xác là đường lối Ta đã viết Nó.”

“Đó đúng là cách người nói Nó.”

“Ừm!” Vâng, thưa Ngài.

180 “Một số trong chúng đã nói, ‘Các người hãy đợi trong thành Giê-ru-sa-lem cho đến khi các người nhận được quyền phép từ trên Cao. Khi Đức Thánh Linh giáng trên các người, các người sẽ làm chứng về Ta tại thành Giê-ru-sa-lem, xứ Giu-đê và xứ Sa-ma-ri, và cho đến cùng trái đất.’ Khi người đọc điều đó, la lên rằng, ‘Halêlugia, đó là điều anh em cần!’ Ngài biết người làm gì không? Người đem họ xuống ngay đó cho đến khi họ nhận được Nó, chỉ thế thôi, ở lại ngay với họ.

181 “Còn nếu họ bắt đầu làm ầm lên, người nói, ‘Hô, hô, hô, chờ một chút, chờ một chút. Đó là cách hành động của những con dê, không phải của chiên.’ Hiểu không? Hiểu không? Ô, đôi khi họ cúi kính một chút với người, nhưng người hồ như vồ nhẹ trên lưng họ một chút, nói, ‘Chờ một chút, suýt-suyt, suýt-suyt, suýt. Nó tốt thôi.’ Người thật sự biết làm thế nào để điều khiển những con chiên đó. Vâng, thưa Ngài, tôi nói cho Ngài biết.

182 “Ngài biết gì không? Tôi đã thấy Tổng Giám mục A gì đó đã nói với cậu ấy rằng, ‘không thể đến thành phố này và tổ chức buổi nhóm.’ Nhưng, Ngài biết đấy, tôi phần nào đã dẫn dắt cậu ấy, tôi nói, ‘Hãy đi dù sao đi nữa.’ Hiểu không? ‘Hãy hủy bỏ những băng ghi âm này, và anh đừng để họ đi ra.’ Chúng tôi đã đi dù thế nào đi nữa! Hãy đi qua vào những thành phố này ở đây, nói, ‘Ồ, chúng tôi sẽ không tài-...’

183 “Và Ngài biết, ma quỷ đã đi xuống đó, nói, ‘Tôi đánh cược với Ngài tôi có thể giữ anh ta ngoài thành phố đó.’ Tôi nói, ‘Không được làm điều đó. Nếu tôi nói anh ta đi, anh ta sẽ đi. Tôi đánh cược anh ta sẽ đi.’ ‘Không, không, không, không, không, tôi sẽ bảo anh ta. Tôi sẽ đi xuống và nói, “Bây giờ, hết thấy những người đại diện của tôi, hết thấy các anh hãy kết hợp lại với nhau. Anh em không cần lão cuồng tín đó xuống đây, tất cả sự chữa lành Thiên liêng và thứ Thánh Linh cũ kỹ đó. Điều đó đã trôi qua với các sứ đồ cách đây đã nhiều năm. Các anh biết điều đó không tốt, trở lại đó.”’ Hãy cố gắng cho chúng ăn thứ cỏ dại già cỗi cứng như sắt, mọi thứ giống như thế. Họ...

184 “Nhưng, Ngài biết gì không, cậu ấy đã đi ngay xuống đó dù thế nào đi nữa. Đã đi thẳng xuống dưới đó và bắt đầu ném ra cỏ linh năng, từ...Và Ngài biết điều gì không, những con chiên chúng bắt đầu ăn, chúng trở nên mập béo như có thể được. Vâng, thưa Ngài. Trong khi họ đang có sự chữa lành và những buổi nhóm và, Ngài biết đấy, nhiều người trẻ họ bắt đầu. Này, họ đã thấy nếu như họ có được một bó to giống như cỏ linh năng đó. Ngài biết họ đã làm gì với nó không? Nó thật tốt cho đến nỗi họ chạy qua những người lân cận, nói, ‘Hãy ném Điều này! Hãy ném Điều này! Hãy ném Điều này!’ Đấy, không khí ở đó ném thật giống như ở ngay đây. Đây này Nó ở ngay đây. Ngay ở đây Nó ở, đấy. ‘Chỉ ăn năn, mỗi người trong anh em, và chịu phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus, đấy, anh em nhận lãnh Đức Thánh Linh. Điều đó dành cho bất cứ người nào muốn, hãy để người ấy đến, hãy để người ấy đến đây để thấy điều Kinh Thánh nói.’ Hiểu không? Và họ thực sự đang có một thời giờ trọng đại ở dưới đó.”

185 “Ồ, đó là con trai Ta! Đó là con trai Ta.Ồ, Người nghĩ nó đã trưởng thành nhiều phải không?”

¹⁸⁶ “Vâng. Chắc chắn vậy,” Đức Thánh Linh nói. “Tôi đã cho người những sự sát hạch. Chàng trai, tôi đã thử người cách *này*, và thử người cách *kia*. Tôi đã ném người xuống, làm cho đau ốm, Tôi để người dưới đó. Tôi bước đi nặng nề với người, Tôi để ma quỷ làm mọi thứ nó có thể làm với người, người đi trở lại ngay. Người trở nên không thay đổi. Đấy, đến gần lần nữa. Tôi đã làm người đau ốm. Tôi đã làm *điều này*. Tôi đã ném người vào bệnh viện. Tôi lấy người ra ở đây Tôi đã làm *điều này*, tôi đã làm *điều kia*. Tôi khiến vợ người chống lại người, tôi làm cho những người lân cận quay lại chống đối người, Tôi đã đảo lộn mọi thứ. Điều đó đã không tạo nên một chút thay đổi nào. Nói, ‘Dầu Ngài giết tôi, tôi vẫn tin cậy Ngài.’ Tôi đã giết hết cả gia đình của người. Tôi đã lấy đi *điều này*, tôi đã làm *điều này*, tôi đã làm hết thấy *điều này*, tôi đã làm *điều này*, *điều kia*, *điều nọ*. Người vẫn đứng thẳng lên, ‘Dầu Ngài giết tôi, song tôi vẫn hầu việc Ngài! Ngài là của tôi!’”

¹⁸⁷ “Ồ! Tốt, Ta tin Chúng ta nên gọi người ra nơi nào đó để đến một nơi đặc biệt một chút và ban cho địa vị làm con.”

¹⁸⁸ Bây giờ, khi người cha, trong Cựu Ước, hiểu rằng đứa con trai của mình đã đến tuổi trưởng thành, và đã thích hợp để ban địa vị làm con. Cho! Chúng được sanh ra là đứa trẻ, nhưng, khi chúng có quyền làm con ngay lúc đó. Nhưng rồi chúng sẽ không bao giờ hơn chỉ là một người con, chỉ là một người con bình thường, cho đến khi chúng trưởng thành và tỏ ra cho biết chúng là gì. Lúc đó, Ngài gọi người ấy ra vậy.

¹⁸⁹ Vậy thì chúng ta ở đây, thưa hội thánh. Anh chị em sẵn sàng không? Bây giờ hơi trễ một chút, mọi người cắn ngón tay mình, tóm lấy linh hồn mình, và lấy hết can đảm, chờ một lát nữa. Hiểu không? Bây giờ chúng ta sẽ sắp đặt hội thánh. Vậy thì khi hội thánh đạt đến địa vị đó, Ngài phán, “Hỡi Ma-na-se, người thuộc về phía trên đây. Hỡi Ép-ra-im, người ở trên đây.”

¹⁹⁰ Rồi người cha đem họ đi đến nơi nào đấy, người cha làm, và người đặt người con lên nơi cao giống như *thế này*, và người tổ chức một lễ, và hết thấy họ đến chung quanh. Và người nói, “Tôi muốn mọi người biết rằng đây là con trai tôi, và tôi nhận làm con trai tôi. Và tôi muốn bất cứ ai đều biết, từ bây giờ, rằng tên của

nó...Tôi đã mặc áo cho nó, một chiếc áo đặc biệt trên người nó. Và tôi muốn anh em biết rằng tên của nó có thể được tin cậy trên bất cứ chi phiếu nào như tên của tôi. Nó là con trai tôi, tôi nhận nó vào gia đình của tôi, mặc dù là con từ khi nó được sinh ra. Từ khi nó nhận lãnh Đức Thánh Linh, nó đã là con Ta. Nhưng bây giờ Ta sẽ ban cho nó địa vị trong thẩm quyền. Điều gì nó sa thải thì bị sa thải, điều gì nó tuyển dụng thì được tuyển dụng.

¹⁹¹ “Và quả thật, quả thật, Ta nói cùng các người, nếu các người nói với cây này, nếu các người nói với núi này, ‘Hãy dời đi,’ và đừng nghi ngờ trong lòng, nhưng tin điều các người nói sẽ ứng nghiệm, các người có thể có những gì các người đã nói.” Hiếu không? Anh em đấy; anh em đấy. Hiếu không? “Người là con của Ta.” Bao nhiêu người biết sự ban cho địa vị làm con đó, rằng họ...họ đã được nhận làm con sau khi người đó đã chứng minh là một...Mọi người từng đọc Kinh Thánh, sự ban cho địa vị làm con.

¹⁹² Vậy thì, Đức Chúa Trời đã làm giống như vậy với Con Ngài khi Ngài đem Chúa Jêsus lên trên núi Hóá Hình. Ngài đem theo Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng lên đó, đó là ba người làm chứng của thế gian. Ở đó Đức Chúa Jêsus, Môi-se và Ê-li, cùng Đức Chúa Trời, lên trên núi. Ở đó họ đứng trên núi. Và, điều trước tiên anh em biết, họ đã nhìn, và Đức Chúa Jêsus được vinh hiển ở trước họ. Đúng thế không? Bao nhiêu người biết đó là lời Kinh Thánh? Ngài đã làm gì? Ngài—Ngài đã mặc cho Ngài chiếc áo bất tử. Và người nói, “Áo Ngài chiếu sáng như mặt trời.” Đúng thế không? Và một đám mây bao phủ họ. Và Phi-e-rơ và Giăng cùng với họ, sắp mặt xuống. Còn họ đã nhìn xem, ở đó Môi-se và Ê-li đang đứng, đang nói chuyện với Ngài. Và Môi-se đã chết, và được chôn trong mồ không có dấu vết trong tám trăm năm. Và Ê-li đã cỡi xe ngựa về Trời, trước đó năm trăm năm. Chà! Nhưng họ vẫn ở đó! Họ đang nói chuyện với Ngài ở đó. Đấy, Ngài đã cất Đức Chúa Jêsus lên để gặp họ, để thấy hết thấy điều đó là gì, thấy ở đó, tỏ ra cho Ngài thấy những việc này. Và họ đã nói chuyện với Ngài, đã có một cuộc đàm luận với Ngài.

¹⁹³ Lúc đó Phi-e-rơ đã nhìn lại phía sau lần nữa và sự vinh hiển lìa khỏi Đức Chúa Jêsus, họ chỉ thấy Chúa Jêsus, và một Tiếng từ trong đám mây vang ra, và nói, “Đây là Con yêu dấu Ta, hãy

nghe Người! Danh Người thật tốt như Danh Ta lúc này. Hãy nghe Người!” Chính là thế, đã được chấp nhận, hay là những người con được đặt để.

¹⁹⁴ Bây giờ, đó là chỗ Đức Chúa Trời đang cố gắng đặt giáo hội Ngũ Tuần vào trong Sách Ê-phê-sô. Hiểu không? Anh em, anh em hiểu không? Chúng ta phải đi đến kết thúc bởi vì đang quá trễ, đấy, những đứa trẻ bắt đầu buồn ngủ. Và tôi muốn đi xuống câu này ngay ở dưới đây, nhưng tôi không thể làm điều đó, cho đến câu thứ—thứ 13, đấy, phần cuối cùng, “đã được đóng ấn bằng Đức Thánh Linh của lời hứa.” Chúng ta sẽ tìm hiểu câu đó vào Chúa nhật, đấy. Nhìn xem. Bây giờ, làm thế nào, điều gì mang chúng ta vào, và làm thế nào chúng ta được giữ bởi Điều này.

¹⁹⁵ Nhưng bây giờ đối với “địa vị,” anh em thế nào? Anh em trước tiên được sanh ra trong Nước Trời bởi Đức Thánh Linh. Bao nhiêu người biết điều đó? Được rồi. Kế tiếp, anh em được định trước cho điều gì? Địa vị làm con. Đó là gì? Anh em đã được định trước cho địa vị đó.

¹⁹⁶ Ô, Chị Scott, tôi tin là thế, đang ngồi ở đây. Chẳng phải chị là người ở trên nhà đó ngày nay sao? Một sự dạy dỗ đang đi khắp đó đây trên thế gian, khắp các phần khác nhau của đất nước, tôi đã nghe về điều đó, nhiều, rằng Chúa Jêsus thì ở trên đất này, đang đi lại trong xác thịt, Ngài đi vào và làm *điều này*. Đó là lời nói dối! Đức Thánh Linh của Ngài ở đây, và Ngài đang cố gắng sắp đặt Hội thánh của Ngài, để làm cho Hội thánh Ngài ở trong trật tự, đưa Nó vào trong miền Đất hứa, để họ có thể đi vào...để hết thấy kẻ thù có thể bị đuổi ra khỏi.

¹⁹⁷ Những người Ma-na-se không thể lấy đất của mình. Tôi không thể có buổi nhóm chữa lành khi một nửa của...khi sự... tôi đi ra ngoài đó và giảng phép báp-têm như Danh Đức Chúa Jêsus Christ, và—và những anh em tin vào thuyết ba ngôi nói, “Ô, ông ta là lão Jêsus Duy Nhất.” Và tôi không thể đi qua đây và có sự chữa lành Thiêng liêng khi nửa số họ nói, “Sự chữa lành Thiêng liêng được lắm,” và nhiều người vui mừng hưởng những phép lạ của Chúa và nói, “Thôi được, tôi tin Anh Branham là một nhà tiên tri, nhưng cho phép tôi hỏi anh đôi điều. Chừng nào Thánh Linh ở trên anh ấy, thì anh ấy đang phân biệt, anh ấy là đầy tớ

của Đức Chúa Trời. Nhưng sự Dạy dỗ của anh ấy rất khó chịu, Nó không tốt.” Ai đã từng nghe chuyện vô lý như vậy không? Nó cũng là thuộc về Đức Chúa Trời hay nó không thuộc về Đức Chúa Trời. Điều đó đúng. Hết thầy là Đức Chúa Trời hay là không Đức Chúa Trời. Đó là cách của nó. Nhưng anh em sẽ hành động như thế nào? Ma-na-se sẽ không giữ đất của mình, Ép-ra-im sẽ không giữ đất mình, Gát sẽ không giữ đất mình, Bê-ni-min sẽ không giữ đất của mình, hết thầy họ đang chạy ra ở đây với dân Phi-li-tin, và lẫn lộn hết thầy. Làm thế nào chúng ta sẽ được đặt để? Nhưng chúng ta đã được sanh ra bởi Đức Thánh Linh, hết thầy chúng ta. Đúng thế không? Chúng ta được sanh ra để làm gì? Được định trước...Thế thì sau khi được sanh ra, chúng ta được định trước cho địa vị làm con, được đặt vào trong Thân của Đấng Christ. Anh em hiểu những gì tôi muốn nói không?

¹⁹⁸ Thân thể của Đấng Christ là gì? Một số là những sứ đồ, một số là những nhà tiên tri, một số là những giáo sư, một số là những thầy giảng phúc âm, và một số là mục sư. Đúng thế không? Chúng ta được kêu gọi đến. Những người khác có ân tứ nói tiếng lạ, thông giải tiếng lạ, sự khôn ngoan, sự hiểu biết, những phép lạ, làm những phép lạ, tất cả những ân tứ khác nhau này. Và vậy thì họ có thể làm gì? Họ đã thực hành điều đó một chút. Điều gì? Hãy để điều đó hoạt động tự do thực sự giống như tôi không biết gì. Một người đứng lên, nói tiếng lạ, và người khác cứ tiếp tục, nói, “Blrr, blrr, blrr, blrr, blii.” Ừ-m. Thầy giảng sẽ có sự giảng dạy, kêu gọi hầu việc, và một số người đứng lên, nói tiếng lạ, “Halêlugia! Vinh hiển thay Đức Chúa Trời!” Nếu thầy—nếu thầy giảng cứ tiếp tục với sứ điệp của mình, được xúc dầu, thế thì dân sự nói, “Kể sa ngã đấy.” Đấy, chính là vì họ không được dạy dỗ.

¹⁹⁹ Kinh Thánh đã nói tâm thần của các đấng tiên tri suy phục các đấng tiên tri. Đức Chúa Trời không phải là tác giả của sự hỗn loạn. Khi tôi đang đứng đây, hay một mục sư ở đây ở dưới sự xúc dầu của Đức Chúa Trời, cho dù anh em muốn nói tiếng lạ thế nào đi nữa, anh em hãy giữ sự yên lặng của mình cho tới khi Đức Chúa Trời đã làm xong ở đây. Thế thì nếu anh em nói tiếng lạ, nó không thể chỉ là sự lặp lại một số lời của Kinh Thánh, bởi vì Đức Chúa Trời đã phán đừng lặp lại những lời vô ích. Nhưng đó

là một sứ điệp trực tiếp cho một người nào đó. Hãy hỏi tôi một lần, giơ ngón tay của anh em lên một lần mà Đức Thánh Linh có bao giờ, dưới sự phân biệt, đã bảo người nào đó, lặp lại một lời Kinh Thánh lần này đến lần khác không. Nó bảo họ điều gì đó thì sai trật với họ và điều gì đó mà họ đã làm, và điều gì đó mà họ phải làm hay điều gì đó đã phải xảy ra, hoặc điều gì giống như thế. Đúng thế không?

²⁰⁰ Sự nói tiếng lạ và thông giải là vậy! Nếu có một người trong hội thánh nói tiếng lạ, và người khác thông giải, hãy để họ nói điều này: Hãy để Anh Neville đứng lên và nói tiếng lạ, và anh em này ở đây đưa ra sự thông giải, nói, “Hãy nói người đàn ông này rằng ngày hôm qua ông ta đã đi ra ngoài ở đây và đã làm điều gì đó ông ấy không nên làm. Vậy thì bác sĩ đã bảo ông ta hôm nay ông đã bị ung thư. Hãy đi làm điều đó đúng đắn, rồi trở lại đây và làm cho đúng với Đức Chúa Trời.”

Người đó nói, “Thật vậy, đó là sự thật.” Thế thì Đức Chúa Trời ở cùng anh em.

²⁰¹ Nhưng làm thế nào chúng ta sẽ làm điều đó cách này? Hiểu không? Nó chỉ là, “Blmp, blrr, blrr, blrr.” Chỉ là lung tung, bất cứ cách nào, không có sự sắp đặt chút nào. Vậy thì đó là...Đấy, người Ê-phê-sô, đang cố gắng...Đấy, họ nhằm lẫn điều đó. Thấy cách họ nhằm lẫn điều đó không? Chúng ta đã được định trước cho địa vị làm con của các con trai! Vậy thì bao nhiêu người hiểu điều tôi muốn nói? Hãy giơ tay lên. Địa vị làm con! Chúng ta được sanh ra trong Thánh Linh của Đức Chúa Trời, chắc chắn, nhận lãnh Đức Thánh Linh, và kêu lên, “A-ba, Cha! Halêlugia! Vinh hiển thay Đức Chúa Trời!” Chúng ta là, điều đó đúng, chúng ta là con cái, nhưng chúng ta không thể nhận lãnh ở đâu khác. Chúng ta không thể xông vào dân Phi-li-tin.

²⁰² Hãy xem Billy Graham đang đứng ở đằng kia. Và người Hồi giáo đó nói, “Hãy chứng minh Nó.”

²⁰³ Hãy nhìn Jack Coe đang đứng dưới xa kia. Và người vô thần kia, giáo hội của Đấng Christ đó đang bắt tay với kẻ vô thần ngoài đó, và đang nắm tay. Được cho là Cơ-đốc nhân, mà bắt tay với một kẻ xấu như Joe Lewis, và một nhà tư tưởng tự do, và thậm chí chửi rủa Đức Chúa Trời và nói “không có chuyện như một Đức

Chúa Trời, dù sao đi nữa, từ lúc ban đầu,” và những việc như thế. Và một giáo hội mà tự xưng họ là một hội thánh của Đấng Christ, lại bắt tay với kẻ đó, và đang chọn phe phái để chống lại Anh Jack Coe. Chúng ta sẽ làm bất cứ điều gì thế nào? Và những tín đồ Ngũ Tuần, nhiều người trong số họ, chống lại ông ta; khi, mọi thầy giảng, trong xứ chúng ta nên đứng trước vành móng ngựa với anh, và nói, “Đức Chúa Trời ôi, xin ban xuống Quyền năng của Ngài.” Đấy, chúng ta đấy, nơi mà nó không thể được đặt để.

²⁰⁴ Ép-ra-im không muốn ở lại. Một trong số họ đi qua ở đây, chúng ta thấy người Ma-na-se đến ngay trên đây, nói, “Ô, chao ôi, Chúa đã ban cho tôi một cánh đồng bắp tốt!” Rồi đến tại đây qua ở đây, Gát, nói, “Thôi được, vậy thì, chờ một chút. Tôi cho là nên trông yén mạch, nhưng tôi cũng sẽ trông bắp. Halêlugia!” Anh em hiểu không? Anh em không có gì để làm với bắp; hãy lấy lúa mạch, anh em có nhiệm vụ là trông lúa mạch. Anh em không được chăn chiên khi anh em được cho là nuôi gia súc. Đức Chúa Trời muốn sắp đặt hội thánh. Tuy nhiên mỗi một người họ lại muốn làm việc giống nhau. “Halêlugia!” Và anh em không thể bảo họ điều gì về việc đó. Không, không. Họ vẫn có bản chất của dê đó, “Be, be, be, be, be, be, be.” Đấy, anh em không thể bảo họ được. Đúng thế. Bây giờ, điều đó chẳng đúng sao? Và anh em không thể sắp đặt hội thánh. Hiểu không?

²⁰⁵ Hội thánh được cho là được định trước cho sự ban cho địa vị làm con cái, nơi một người...Đức Chúa Trời có thể lấy một người và nhận người đó vào trong gia đình, và ban cho người ấy điều gì đó. Mà, trước hết, thử điều đó và thấy quyền lợi của nó không. Kinh Thánh đã nói thử thần linh. Người này tuyên bố một điều nào đó, hãy thử xem nó và thấy nó đúng không. Nếu như nó đúng, hãy làm cho đúng với điều đó. Rồi nói, “Lạy Chúa, xin gửi cho chúng con một điều gì khác.” Cứ di chuyển, đấy, cứ tiếp tục di chuyển cho đến khi mọi người lấy chỗ của mình. Rồi anh em sẽ thấy hội thánh của Đức Chúa Trời bắt đầu nhận lấy chỗ của nó. Rồi là lúc người Phi-li-tin sẽ chạy lui. Những chiếc quần ngắn sẽ bỏ đi, tóc sẽ để mọc dài xuống, những gương mặt sẽ được sạch; những điều xi-gà sẽ bị bỏ quên. Đúng thế. Khi Hội thánh bắt đầu đi vào Quyền năng phi thường của nó, khi chúng ta có một A-na-

nia và Sa-phi-ra, và vài người trong họ. Vâng, thưa quý vị. Quý vị sẽ thấy khi Hội thánh thánh khiết đó đứng với nhau trong Quyền năng của Ngài, đặt đúng vị trí như các con trai của Đức Chúa Trời, đã nhận vào trong gia đình của Đức Chúa Trời, Hội thánh đầy quyền năng đang đứng đó trong sự vinh hiển của Nó. Ô, đó là những gì Ngài sắp đến vì điều đó.

206 Thấy chúng ta đi cách xa như thế nào không, thưa các anh em? Anh em thậm chí không thể đến với nhau trên lời Kinh Thánh. Và bất cứ người nào, bất cứ người nào mà không thể thừa nhận phép báp-têm bằng nước trong Kinh Thánh, như Danh Đức Chúa Jêsus Christ, người đó cũng bị mù hay điều gì đó không ổn về tinh thần. Đúng thế. Và đó là nơi có sự tranh chiến lớn.

207 Tôi sẽ—tôi sẽ nói bất cứ người nào mang đến cho tôi bất kỳ lời Kinh Thánh nào ở đâu bất cứ người nào đã từng chịu phép báp-têm trong danh nào khác ngoài Danh Đức Chúa Jêsus Christ, trong hội thánh mới hình thành. Hay là, nếu người đó chịu làm phép báp-têm bằng cách nào khác, người đó phải làm phép báp-têm lại như Danh Đức Chúa Jêsus Christ, để nhận lãnh Đức Thánh Linh. Anh em hãy đến chỉ cho tôi thấy. Không có chuyện như vậy. Không có sự ủy thác như vậy. Khi Chúa Jêsus phán ở đó, “VẬY HÃY ĐI, DẠY DỖ MUÔN DÂN, HÃY NHƯN DANH CHA, CON, VÀ THÁNH LINH MÀ LÀM PHÉP BÁP-TÊM CHO HỌ,” Cha, Con, cũng không Thánh Linh, không một tước vị nào là danh, không một ai trong họ, Phi-e-rơ trở lại, mười ngày ngay sau đó, nói, “Hãy hối cải, và chịu phép báp-têm, mỗi người trong anh em, trong Danh Đức Chúa Jêsus Christ, để được tha tội mình.” Và khắp nơi trong Kinh Thánh...

208 Thế thì ở đây là một số người được làm phép báp-têm ở dưới đó, cách nào khác, bởi Giảng, chỉ đến với sự hối cải. Phao-lô nói, “Anh em phải chịu phép báp-têm lại. Anh em phải đến lần nữa.”

209 “Ồ, nhưng chúng tôi đã được làm phép báp-têm bởi một người thánh vĩ đại, là Giảng. Người đã làm phép báp-têm cho Chúa Jêsus.”

210 “Được rồi, đây là Phúc Âm. Đây là Thánh Linh của Đức Chúa Trời đã được mặc khải cho tôi. Tôi là một sứ đồ của Chúa, và nếu một thiên sứ từ Trời đến và giảng dạy điều gì khác...”

211 Hãy để tôi đọc điều đó. Kinh Thánh nói, “Nếu một thiên-...” Phao-lô nói, “Nếu một thiên sứ từ Trời nói bất cứ điều gì khác,” giám mục, tổng giám mục, giáo hoàng, người giám sát, người ấy có thể là bất cứ cái gì, “nếu người đó giảng bất cứ điều gì khác ngoài điều Này mà tôi đã giảng truyền cho anh em, hãy để người đó bị nguyên rủa.” Không có...Chúng ta không có những thói quen như thế. Không, thưa quý vị. Anh em thực sự...Thực sự không có chuyện như thế. Anh em, chúng ta...Và thế thì—thế thì, đây, tại sao người ta không thể thừa nhận điều đó? Tại sao người ta không—không—không muốn tin điều đó? [Một người nào đó trong hội chúng nói, “Đã định trước”—Bt.] Hiểu không? Một người nào đó đánh vào nó ngay ở đó, Gene à. “Đã định trước,” một cách chính xác. Tại sao? “Tất cả những người Cha đã ban cho Ta sẽ” (gì?) “đến cùng Ta.” Chính xác biết bao! “Tất cả những kẻ mà Cha đã ban cho Ta sẽ đến—sẽ đến cùng Ta.” Việc gì với tôi, mà tôi đang cố tìm ở đây? Chúng ta đây này. Tốt lắm.

212 Xin để tôi đọc câu này và rồi tôi sẽ nói với anh em điều mà Phao-lô, những việc mà...Chính Sứ điệp tôi đã giảng tối nay, ở đây là điều Phao-lô đã nói về sự định trước, về phép báp-têm bằng nước như Danh Đức Chúa Jêsus, phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, sự sắp đặt trong hội thánh, và vân vân. Đây là điều ông đã nói:

Tôi lấy làm lạ (đang nói với những người Ga-la-ti này) rằng anh em đã vội dời bỏ đấng gọi anh em đến với... ơn của Đấng Christ (Tôi rất xấu hổ về anh em, nói cách khác, rằng anh em để một người nào đó đến đây, làm anh em đi sai trật từ Đó.) đặng theo tin lành khác:

Mà chẳng phải có tin lành khác; nhưng có mấy kẻ làm rối trí anh em, và muốn ngăn chặn tin lành của Đấng Christ, ngăn chặn Tin Lành thật của Đấng Christ.

213 Nhưng hãy xem. Nào, nên nhớ, chính Phao-lô mà đã bắt mọi người mà chưa chịu phép báp-têm như Danh Đức Chúa Jêsus Christ, đến và làm phép báp-têm lại như Danh Đức Chúa Jêsus

Christ. Bao nhiêu người biết điều đó là thật? Bao nhiêu người biết chính là Phao-lô đã nói những sự mầu nhiệm này được giấu kín từ khi sáng thế, và đã được mặc khải cho ông, rằng chúng ta đã được định trước để trở thành con cái Đức Chúa Trời trong địa vị làm con, chính là Phao-lô? Hãy xem điều ông nói ở đây:

Nhưng dầu chúng tôi, hoặc thiên sứ trên trời, truyền cho anh em một tin lành nào khác với tin lành chúng tôi đã truyền cho anh em, thì người ấy đáng bị nguyền rủa.

214 Chỉ đừng nói, “Tôi không đồng ý với ông, thưa ông.” Cứ để cho người đó bị nguyền rủa. Để tôi đọc câu kế tiếp:

Như tôi đã nói rồi, vậy nay tôi nói lại lần nữa, Nếu ai truyền cho anh em một tin lành nào khác với tin lành mà chúng ta đã nhận rồi, thì người ấy đáng bị nguyền rủa.

215 Điều đó đúng. Bây giờ, thưa anh, chị em, nếu đó là Đức Chúa Trời ngày nọ, và tôi—tôi nói rằng hi vọng không thiếu một chút tôn kính nào, mà đã lấy tôi để thấy điều nhỏ này...Bây giờ, tôi dễ bị kích động; tôi không nghĩ tôi dễ bị kích động, tôi thực sự được ban ơn trong sự giảng dạy. Tôi không tự kiềm chế được và tôi giữ anh chị em ở đây cho đến khi tôi biết anh chị em ngủ gục và mệt mỏi. Nhưng, ồ, tôi...Nếu anh chị em—nếu anh chị em chỉ có thể biết được tôi cần anh em ở trên đó như thế nào! Hiếu không? Và khi tôi, tôi đã từng nói điều này, khi tôi...khi Ngài phán...Tôi đã nói, “Điều đó sẽ làm...”

Ngài phán, “Người có muốn thấy sự cuối cùng là gì không?”

216 Và tôi đã nhìn lại và thấy chính mình đang nằm trên giường ở đó. Chắc chắn anh em đã biết tôi khá lâu để biết rằng—rằng—rằng tôi nói với anh chị em là Lẽ thật. Tôi muốn hỏi anh chị em đôi điều, như Sa-mu-ên đã nói trước khi họ xức dầu cho Saulơ, tôi có bao giờ nói với anh em điều gì hơn Danh Chúa mà không đúng không? Đúng thế không? Nó luôn luôn đúng. Tôi có bao giờ đến xin tiền anh em hay bất cứ cái gì như thế không? Không, đấy, tôi không bao giờ. Tôi có bao giờ làm điều gì ngoài việc cố hết sức để dẫn dắt anh em đến với Đấng Christ không? Chính xác.

²¹⁷ Bây giờ họ muốn nói tôi là một người thần giao cách cảm, anh em biết đấy, một người nhận thức siêu cảm giác. Dĩ nhiên, những việc đó phải dấy lên, Kinh Thánh đã nói thế. Như Giam-be và Gian-nét đã chống trả Môi-se, họ đã làm gần giống như Môi-se đã làm, cho tới khi nó đến một đỉnh điểm. Đúng thế. Nhưng nên nhớ, Giam-be và Gian-nét không thể chữa lành. Họ không thể chữa lành. Họ có thể mang những bệnh dịch, nhưng không thể cất chúng đi. Hiểu không? Được rồi. Vậy thì, Đức Chúa Trời là Đấng Chữa Lành. Lời Đức Chúa Trời vẫn là Lẽ thật.

²¹⁸ Tôi đã cố gắng chân thật với anh em. Tôi đã cố nói với anh em Lẽ thật. Tôi đã—tôi đã...trong khoảng ba mươi mốt năm, tôi đã đứng tại bục giảng này, lúc có lúc không, trong ba mươi mốt năm, và ngày nào đó có thể lia khỏi để đi đến miền Vinh hiển bên bục giảng này. Đã có một người vợ, một con gái, cha, anh em, tất cả những người bạn yêu quý, đều được chôn ngay bên kia. Tôi đã nhìn những hộp đựng tro hỏa táng của họ và những bông hoa đặt ngay tại đây, và biết ngày nào đó cũng sẽ là, của tôi. Vậy thì, điều đó đúng. Nhưng một cách chân thành, từ tất cả tấm lòng của tôi, tôi nói với anh chị em bằng cả tấm lòng của tôi, tôi tin tôi đã giảng cho anh chị em Phúc âm thật của Đức Chúa Jê-sus Christ. Tôi tin rằng anh em nên chịu phép báp-têm, mỗi người trong anh em, như Danh Đức Chúa Jê-sus Christ, và nhận lãnh phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh. Và bất cứ khi nào anh em làm, nó sẽ mang đến cho anh em một sự vui mừng, bình an, nhịn nhục, nhân từ, mềm mại, tiết độ, nhẫn nại, trung tín.

²¹⁹ Và ngày nọ, điều gì đã xảy ra với tôi vào buổi sáng đó, tôi không biết. Tôi không thể nói cho đến lúc này tôi đã ở đây trong thân thể của mình và chỉ thấy một khả tượng, hay tôi đã được cất lên khỏi nơi đây, lên trên đó. Tôi không biết, tôi không thể nói. Điều duy nhất tôi biết, rằng tôi—tôi luôn sợ chết, chỗ ngăn ngừa của nọc độc đó. Nhưng không sợ Chúa Jê-sus sẽ đến tiếp tôi, bây giờ, tôi không sợ điều đó, bởi vì tôi—tôi không khiếp sợ điều đó; nhưng nếu tôi có thể gặp anh em và chỉ là một màn sương mỏng thân quen đang bay ngoài không trung. Nhưng tôi thấy bây giờ. Khi tôi đã thấy những người kia, họ đều là thật. Và họ là những người mà đã từng hiệp hội với tôi trên đất, thậm chí

với người vợ đầu tiên của tôi. Nàng không phải là vợ tôi, nàng là em gái của tôi. Nàng không hề gọi tôi là chồng nàng, nàng đã gọi tôi là anh trai yêu quý của nàng. Không có tình dục, không có những cảm giác kiểu đó, nó không thể là; nó đã hoàn hảo, nó là sự êm dịu, nó là sự hoàn hảo.

Tôi đang tự hỏi, tôi không biết, tôi đang tự hỏi: Có phải đó là những gì nàng đã thấy, trước khi nàng lia khỏi thế gian? khi nàng đã ở nơi xa kia trong bệnh viện, khi tôi gọi nàng, và nàng đã nói, “Billy, anh đã giảng điều đó, anh đã nói chuyện về điều đó, nhưng,” nàng nói, “anh không biết nó là gì.” Nàng nói, “Em không còn mong muốn ở lại nữa.”

²²⁰ Tôi tự hỏi liệu đó có phải là những gì nó là không, với một cụ già thánh thiện, tin kính đó F. F. Bosworth, người mà đã đứng trên bục giảng này, người mà đã giảng với tôi khắp các những phần khác nhau trên thế giới. Cụ F. F. Bosworth, tất cả anh chị em, gần như, đã biết ông; một người cao tuổi thánh thiện, tin kính. Hai giờ trước, ờ, khoảng một hay hai tuần trước khi ông cụ đã ra đi, tôi đã đi với ông và ông đã nằm lại ở đó, con đường, gần chín mươi tuổi. Cánh tay già nua nhỏ bé của ông vươn ra, cái đầu hói của ông và chòm râu bạc trắng trên mặt ông. Tôi đã ôm chầm con người già nua ấy trong tay mình và tôi la lên, “Cha tôi ôi, cha tôi ôi, là xe và lính kỵ của Y-sơ-ra-ên.”

Vì nếu đã từng có một người từng đại diện cho Ngũ Tuần và là một sứ đồ thật, thì đó là F. F. Bosworth, trong sạch, thẳng thắn, Phúc Âm chân thật, đấy, đó là Bosworth. Và khi tôi ôm người trong vòng tay, và tôi đã la lên, “Cha tôi ôi, cha tôi ôi, là xe và lính kỵ của Y-sơ-ra-ên.”

²²¹ Người nói, “Con à, hãy ở lại cánh đồng.” Nói, “Hãy đánh thẳng một số gã trai trẻ này để chiếm cho được những cánh đồng nước ngoài, nếu con có thể, trước khi họ có nhiều người cuồng tín ở nơi đó. Hãy chiếm được họ bằng Phúc Âm thật mà con có, con à.” Người nói, “Chức vụ của con chưa bắt đầu với những gì nó muốn.” Nói, “Con là một Branham mới toanh.” Nói, “Con còn non trẻ, con trai à.”

Tôi nói, “Anh Bosworth, tôi đã bốn mươi tám tuổi.”

²²² Người nói, “Anh chưa bắt đầu.” Ông nói, “Đừng để những thầy giảng Ngũ Tuần trẻ này vượt qua đó với nhiều hành động bậy bạ, và đầu độc công việc, và lấy đi tất cả những—những người khôn khéo và cả đất nước chống lại Nó trước khi con đến đó.” Nói, “Hãy tiến lên, Anh Branham, tiếp tục với Phúc Âm mà anh đã có.” Ông nói, “Tôi—tôi tin rằng anh là một sứ đồ, hay là tiên tri của Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta.”

²²³ Tôi đã nhìn vào anh, tôi ôm chặt anh trong tay. Tôi nói, “Anh Bosworth, tôi muốn hỏi anh một câu. Thời gian hạnh phúc nhất của anh...khoảng khắc của anh...tất cả những năm mà anh đã giảng đạo là gì?”

Anh nói, “Ngay lúc này, Anh Branham à.”

Tôi nói, “Anh biết mình sắp chết không?”

Anh nói, “Tôi không thể chết.”

Tôi nói, “Gi...Tại sao anh nói đây là thời gian hạnh phúc nhất của anh?”

²²⁴ Có một cái cửa nhỏ. Anh nói, “Tôi đang nằm ở đây hướng mặt về cái cửa đó. Tận dụng bất cứ phút nào, Đấng mà tôi đã yêu, và Đấng mà tôi đã giảng và đại diện, tất cả những năm này...đời tôi, Ngài sẽ đến với cái cửa đó vì tôi, và tôi sẽ đi với Ngài.” Tôi đã nhìn anh, tôi nghĩ, tôi—tôi đã nhìn giống như khi tôi sẽ đối với Áp-ra-ham, Y-sác, hay Gia-cốp.

²²⁵ Tôi đã nắm tay anh, tôi nói, “Anh Bosworth, cả hai chúng ta tin cùng một Đức Chúa Trời, chúng ta tin cùng một điều. Bởi ân điển của Đức Chúa Trời tôi sẽ rao giảng cho đến khi hơi thở cuối cùng lìa khỏi thân thể tôi. Tôi sẽ ở lại đúng với Đức Chúa Trời như tôi biết cách để ở lại. Tôi sẽ không thỏa hiệp về Phúc Âm trên bất cứ phương diện nào hay bất cứ nơi nào. Tôi sẽ ở lại đúng như tôi biết ở lại. Anh Bosworth, tôi sẽ gặp anh trong một Xứ tốt hơn ở đó anh sẽ không trẻ...hay cũng không già nữa, nhưng trẻ.”

²²⁶ Anh ấy nói, “Anh sẽ ở đó, Anh Branham, anh đừng lo.”

²²⁷ Và một giờ trước đó, hai giờ trước khi anh chết...khoảng hai tháng sau, lúc đó tôi nghĩ anh đang hấp hối, vợ tôi đã đến và thăm anh (anh luôn luôn nghĩ nhiều đến nàng), và rồi Bà Bosworth. Và khoảng hai giờ anh đang nằm, đang ngủ. Anh ngồi dậy, anh nhìn,

và anh nhảy khỏi giường. Anh nói, “Mẹ ơi, ồ, đã nhiều năm rồi con không gặp mẹ! Bố ơi! Anh Jim, ồ,” nói, “xem nào, mẹ là một trong số những người con đem về với Chúa, ở Joliet, Illinois.” Ông ấy đã chết được năm mươi năm. Hiểu không? Đúng! Anh nói, “Chị là Chị A gì đó. Vâng, tôi đã hướng dẫn Chị đến với Chúa tại—tại buổi nhóm ở Winnipeg. Đúng thế. Ồ, đây là Chị B gì đó. Tôi không gặp chị...Vâng, đây, chị đến tin Chúa tại nơi *như vậy*.” Và trong hai giờ liền anh đã bắt tay với những người mà anh dẫn dắt đến với Chúa. Bước ngay lại đến chỗ mình, và nằm xuống, chèo tay trên ngực, và đúng là thế. Anh F. F. Bosworth đã đi vào Xứ mà Chúa Jêsus đã để cho tôi thấy tối hôm nọ phải không? Nếu đúng, anh là một người trẻ tối nay. Đức Chúa Trời cho linh hồn anh yên nghỉ. Và xin cho tôi sống trung tín cho đến khi tôi vào Xứ đó. Và xin cho tôi thật đúng là một—một đầy tớ của Đấng Christ!

228 Tôi hổ thẹn về đời sống của mình. Tôi hổ thẹn—...tôi—tôi...Nếu tôi đã phạm tội trước nhiều người anh chị em, anh chị em—anh chị em có bốn phạm đến nói cho tôi biết. Hiểu không? Tôi đã cố gắng sống ngay thẳng trong mọi việc mà Đức Chúa Trời cho phép tôi làm bởi ân điển của Ngài. Hiểu không? Hiểu không? Nhưng, hãy xem, thưa các bạn, các bạn có trách nhiệm với tôi về điều đó nếu các bạn biết điều gì sai trong đời sống tôi, hãy đến nói cho tôi biết vậy. Và, nhìn xem, tôi có nghĩa vụ với các bạn để đứng đây giảng dạy Phúc Âm thật. Tôi có nhiệm vụ đó với các bạn, bởi vì tôi đang trông mong thấy mỗi một gương mặt của các bạn, các ông và các bà trẻ trung, ngay phía bên kia ngưỡng cửa trên kia. Nó chỉ là một hơi thở giữa chỗ anh chị em hiện giờ và tại nơi đó. Vậy thì, đúng thế. Nó ở tại đó.

229 Và cầu xin hết thảy ân điển của Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời của Thiên đàng, không có sự báng bổ, nhưng trong sự tôn kính, “Pa-pa,” vào ngày trọng đại đó khi chúng ta được hiện diện trở lại nơi đây và có thân thể thuộc về đất lần nữa, để chúng ta có thể uống, và ăn những trái nho và trái của đất. “Họ sẽ xây những ngôi nhà và người khác sẽ không chiếm ở. Họ sẽ trồng những vườn nho và người khác sẽ không ăn nó.” Hiểu không? Một người trồng vườn nho, con trai người đó nhận lấy nó, và

rồi con trai người nhận lấy, và của anh ta. Nhưng không ở trong trường hợp này; người đó sẽ trồng nó và ở lại đó. Đây, đúng thế. Chúng ta sẽ ở đó mãi mãi. Và xin cho, ở trong Xứ đó, xin cho tôi gặp mỗi một người trong anh chị em.

²³⁰ Và tôi biết rằng tôi đang nói chuyện ở đây thậm chí với quý vị mục sư truyền đạo theo thuyết ba ngôi. Và, thưa các anh em đồng lao của tôi, tôi không nói điều này—tôi không nói điều này để gây tổn thương. Tôi, cũng là một người theo thuyết Ba ngôi, tôi tin vào ba ngôi, ba thuộc tính của Đức Chúa Trời, (Cha, Con, và Thánh Linh), nhưng không phải là ba Đức Chúa Trời. Hiểu không? Tôi tin có ba thuộc tính, một cách tuyệt đối, Tôi tin điều đó hết lòng, “Cha, Con, và Thánh Linh,” nhưng đó không phải là ba Đức Chúa Trời. Chúng chỉ là ba thuộc...hay ba chức vụ của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời từng sống trong cương vị làm Cha, cương vị làm Con, và bây giờ là Đức Thánh Linh. Đồng một Đức Chúa Trời trong ba chức vụ. Và họ có...

²³¹ Còn Cha, Con, và Thánh Linh, thì không phải là Danh của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời có một Danh, và Danh Ngài là Jêsus. Kinh Thánh nói, “Gia đình trên Thiên đàng được đặt tên là Jêsus, và gia đình dưới đất được đặt tên là Jêsus.” Đúng thế. Vì vậy Đức Chúa Trời có một Tên, Tên loài người. Ngài đã có...có một tên được gọi là Giê-hô-va sấm sấm, Giê-hô-va chữa lành, đó là những danh hiệu về Thần tánh của Ngài. Nhưng Ngài chỉ có một cái Tên: Jêsus! Và đó là Ngài.

²³² Và thật vậy, hỡi anh em của tôi, nếu anh em không đồng ý với tôi, hãy nhớ, tôi—tôi—tôi sẽ gặp anh em ở trên kia, dù thế nào đi nữa. Hiểu không? Tôi sẽ—tôi sẽ ở đó với anh chị em. Và xin Đức Chúa Trời ban phước cho anh chị em. Và tôi yêu anh chị em.

²³³ Và tôi muốn hội thánh hãy nhớ bây giờ, sáng Chúa nhật chúng ta sẽ tiếp tục từ chỗ này và tôi sẽ cố gắng không giữ anh chị em ở lại lâu hơn hai giờ, để anh chị em có sự nhóm lại vào buổi chiều, nếu chúng ta có thể được, và nếu tôi thực hiện tốt như đã làm tối nay, mười giờ ba mươi. Anh em tha thứ cho tôi không? Thưa các bạn, chúng ta không có nhiều thì giờ, các bạn yêu quý. Tôi—tôi gọi các bạn “yêu quý” bởi vì các bạn thật như vậy. Các bạn—các bạn là những người yêu quý của tôi. Các bạn

biết gì không? Cho phép...Đây là một lời Kinh Thánh. Phao-lô đã nói, “Tôi ghen ty với anh em (Hội thánh của Ngài) với sự ghen ty tin kính, vì tôi đã gả anh em.” Anh em đấy, đã có điều đó. Chính là điều đó. “Vì tôi đã gả anh em, gả anh em cho Đấng Christ, như một trinh nữ tinh sạch.”

²³⁴ Vậy thì, nếu điều đó đúng thế thì vào ngày đó, ông nói...Họ, dân sự đã nói với tôi, nói, “Chúa Jêsus sẽ đến với anh, và anh sẽ dâng chúng tôi cho Ngài,” như một người trinh nữ tinh sạch. “Bị phán xét bởi Lời mà anh em đã giảng cho họ.” Và, hãy xem, nếu tôi giảng cho anh em chỉ những gì Phao-lô đã giảng cho hội thánh của người, nếu nhóm người của ông đi vào trong, nhóm chúng ta sẽ cũng thế, bởi vì chúng ta nhận cùng một điều. A-men.

Chúng ta hãy cúi đầu trong khi chúng ta nói, “Xin Chúa ban phước cho anh em.” Bây giờ...?...mục sư yêu dấu của chúng ta, Anh Neville.

ĐỊA VỊ LÀM CON 2 VIE60-0518

(Adoption 2)

LOẠT BÀI ĐỊA VỊ LÀM CON

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối thứ Tư, ngày 18 tháng Năm, năm 1960, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org